

PETER DEUNOV
Dinasty Books Proeditură şi Tipografie
TREZIREA LA VIAŢA INTERIOARĂ

Peter Deunov
IZVORUL BINELUI
PREFAŢĂ
O

Izvorul binelui este o lucrare desăvârşită ce adună în ea chintesenţa tuturor învăţăturilor transmise de Maestrul Peter Deunov pe parcursul întregii sale vieţi. Este o lucrare în care Maestrul exprimă direct cu sinceritatea caracteristică, esenţa vieţii şi a evoluţiei spirituale, găsind cuvintele potrivite ce ne conduc către simplitatea mistică, ce se rezumă la două elemente principale: suferinţa şi iubirea, de aici începând marea călătorie spre legătura cu Dumnezeu.

Când eşti singur, părăsit de toţi, trebuie să ştii că

Unicul este alături de tine. Dumnezeu îţi va spune: „Nu te nelinişti, nu eşti singur. Sunt cu tine".

În viziunea sa, suferinţa „inteligentă" are drept scop evoluţia spirituală, trecerea noastră la un nivel superior, căci prin suferinţă ne putem desăvârşi spiritual. Numai evoluând, prin acceptare şi înţelegere, putem depăşi suferinţa…

*

Toate suferinţele, toate ororile vieţii există ca să putem trăi marea iubire divină şi să ştim că marea

providenţă ne poate elibera de aceste suferinţe şi necazuri. Asta vom înţelege într-o zi.

Ca instrumente, ne îndrumă să folosim rugăciunea, contemplarea şi reflecţia, considerând că principalul element ce ne dă forţă este însăşi credinţa noastră în divinitate, credinţa noastră în Dumnezeu.

„»

Forţa omului constă în credinţa lui în ordinea divină în exterior. Dumnezeu se îndepărtează de noi ca să nu ne deranjeze, dar în interior pătrunde în noi ca să ne încurajeze.

Maestrul se apropie de paradigma: suntem copiii Domnului şi suntem creaţi după chipul şi asemănarea Sa, exprimând faptul că: „Fiecare suflet este o formă specifică prin care se manifestă conştiinţa divină, arătând că Dumnezeu se poate oglindi în fiecare dintre noi, dacă avem răbdarea să găsim liniştea necesară pentru a-l simţi prezenţa.

Trebuie să fim calmi ca suprafaţa apei pe care nimic n-o tulbură, pentru ca Dumnezeu să se poată reflecta în noi. Dacă se proiectează asupra noastră, vom evolua.

Dacă nu, vom rămâne aşa cum suntem.

Specific abordării sale spirituale, suferinţa nu este văzută ca o pedeapsă, ci mai degrabă ca o lecţie, pe care trebuie să ne-o însuşim, s-o acceptăm.

Suferinţa nu este o pedeapsă, ea ne este dată ca o lecţie de învăţat. Dacă sunteţi supuşi unei încercări, nu fiţi tulburaţi în ea se ascunde un anumit bine care se manifestă la sfârşit, dună ce aţi rezistat. Nu forţaţi lucrurile. Să ştiţi că binele la care năzuiesc inimile şi discernământul vostru va veni curând.

Suferinţele nu durează mult. Mânia lui Dumnezeu durează doar o clipă, dar mila Lui, o eternitate.

Lucrarea este o sursă de inspiraţie pentru cel care năzuieşte la linişte şi detaşare, la obţinerea stării de bine şi de autodesăvârşire. Mesajele Maestrului sunt directe şi simplificate la maximum, această abordare dând o valoare

şi mai mare lucrării, ce poate avea rolul unui îndrumar.

Omul trebuie să reflecteze îndelung la lucrurile frumoase, trebuie să aibă gânduri frumoase, sentimente frumoase şi acţiuni ca să poată elabora ce are valoare în caracterul lui Trebuie să vă filtraţi gândurile, sentimentele şi acţiunile.

Când se găseşte în condiţii limitative, omul iese astfel ca să se deplaseze mai sus, spre Dumnezeu. Ieşiţi puţin astăzi, puţin mâine, până când intraţi într-o viaţă superioară celei de acum. Cel care se gândeşte la îngeri se află în lumea lor. Când vă gândiţi la Dumnezeu, vă aflaţi în lumea divină. Trăiţi în lumea la care vă gândiţi.

Un exemplu des întâlnit astăzi ne ilustrează credinţele şi valorile false, bazate pe poziţiile sociale, titluri sau bogăţia materială. În final, toate reprezintă deşertăciune, acolo unde plecăm nu luăm nimic cu noi, însă clipele de bucurie, fericirea, împlinirea, pacea interioară şi credinţa nestrămutată sunt valori care ne aparţin de drept.

Exemplul ilustrat de Maestru este pe cât de simplu, pe atât de elocvent în ceea ce priveşte fragilitatea valorilor noastre raportate doar la poziţia socială, la funcţiile şi onorurile ce ne definesc în faţa celorlalţi:

Un general a fost condamnat, privat de drepturi şi aruncat în închisoare A fost eliberă după zece ani.

Atunci a zis –, „Am înţeles viaţa. Am înţeles că gradul de general şi tot restul sunt doar lucruri inutile şi neserioase”. Când fiinţa omenească are eşecuri repetate se cuminţeşte, devine mai prudentă, mai raţională.

Dobândeşte experienţă.

De asemenea, Maestrul expune cu tact şi blândeţe ideea că suntem ceea ce gândim. Dacă ne afundăm în gânduri negre, în temeri, frici, ură, resentimente, cu siguranţă vibraţia va scădea şi vom chema asupra noastră toate acele situaţii ce sunt compatibile cu această vibraţie joasă. Dacă, în schimb, vom năzui pacea, vom aduce gânduri de bucurie, de împlinire, de mulţumire, atragem

asupra noastră şi lucrurile şi experienţele pozitive.

Ideea creează forma [...1 O lege spune: când omul îşi îndreaptă conştiinţa spre realitate, ea trăieşte veşnic în el. În timp ce, dacă îşi îndreaptă conştiinţa spre umbre.

trăieşte în umbre. [...] Legea este următoarea: dacă vă gândiţi la un om de bine, lumina vă va apărea în intelect şi căldura, în inimă. Dacă vă gândiţi la o fiinţă obscură, intelectul vi se va înnegura şi inima vi se va răci.

Deşi în lucrarea sa de referinţă Ghid spiritual al sănătăţii (2018) regăsim o abordare largă pe tema cauzei bolilor şi a legăturii dintre boală şi subconştient, dintre boală şi acţiunile noastre, în lucrarea de faţă Maestrul ne readuce în atenţie cauzele bolilor şi legăturile spirituale sau implicarea subconştientului nostru în activarea sau agravarea unei afecţiuni. Pe cât de simplu, pe atât de elocvent. Astfel, regăsim expusă pe scurt o reamintire a acestor cauzalităţi.

*

Cauzele multor boli se ascund în subconştient. Ele sunt resturi ale trecutului ne care trebuie să le depăşiţi.

...1 Există boli cauzate de lipsa iubirii, altele, de ignorantă, de nerespectarea regulilor elementare de igienă. Unele sunt provocate de faptul că persoanei nu-i place adevărul, că slujeşte minciuna. Altele sunt rezultatul diferitelor griji. [.1 În general, bolile apar când vibraţiile organismului scad.

Dacă până acum a fost abordată suferinţa, apoi iubirea şi credinţa, este momentul să urmeze şi Calea, ce trebuie să facem, cum putem să ne unim cu divinitatea, cum putem să cerem ajutorul divinităţii şi, bineînţeles, pentru a obţine acest lucru, paşii ne sunt îndreptaţi către rugăciune, către legătura profundă cu Dumnezeu.

Prin rugăciune, omul intră în legătură cu Dumnezeu şi cu fiinţele avansate. [...1 Este de ajuns să rostiţi un verset din Evanghelie însufleţiţi de dorinţa de a-l înţelege pentru ca Hristos să vă ajute. El va aduce lumină în mentalul vostru şi vă va rezolva problemele. [...1 Dacă unii

oameni cred că se pot lipsi de rugăciune, de contemplare şi de reflecţie, se înşală amarnic.

Când atitudinea ta faţă de Dumnezeu este corectă, toate persoanele se comportă bine cu tine. Dacă iubeşti oamenii, aceasta înseamnă că ai primit iubirea divină corect, în plenitudinea ei.

Spre finalul lucrării avem de-a face cu un întreg elogiu îndreptat către iubire ca mod de a trăi, ca mod de a evolua spiritual, de fapt, precum şi ca abordare a vieţii noastre şi a celor întâlniţi pe parcursul acesteia. Ea reprezintă, în sine, liantul principal, cel care uneşte toate valorile umane esenţiale, tot şi toate.

Există în lume ceva mai mare decât cunoaşterea.

Este iubirea. [...] A iubi înseamnă a fi în armonie cu lumea divină a iubirii, cu lumea iubirii îngerilor şi cu lumea omenească a iubirii, adică cu toate fiinţele binelui.

Acolo unde e iubire, totul se poate realiza. Acolo unde nu e iubire, totul se distruge. [...] Omul trebuie să trăiască în iubire aşa cum trăieşte în lumină şi în aer.

Sunt sigur că după parcurgerea acestei lucrări de o profunzime desăvârşită, ce relevă principalele ingrediente ale apropierii noastre de divinitate, de entităţile benefice de lumină, de îngeri, de Creatorul nostru, Bunul Dumnezeu, atât cititorul familiarizat cu opera Maestrului Deunov, cât şi cei ce intră pentru prima oară în contact cu învăţăturile sale vor avea şansa să descopere una dintre cele mai importante căi de evoluţie spirituală predată vreodată într-o şcoală de spiritualitate europeană. Să nu uităm că învăţăturile Maestrului Deunov l-au format şi l-au călăuzit pe discipolul său, bine cunoscutul Maestru Omraam Mikhaël Aïvanhov. De asemenea, ar trebui să ţinem seama de actualitatea şi acurateţea de necontestat a observaţiilor sale privind evoluţia societăţii de astăzi, aflată în plină criză şi marcată de suferinţe şi conflicte sociale, dar şi de analizele şi remediile înfăţişate de Maestrul Deunov în timpul prelegerilor sale, încă de la începutul secolului trecut.

Astăzi ţările europene se găsesc într-o fază de distrugere. Nu aplică învăţătura lui Hristos, ci Învăţătura trecutului îndepărtat. Războiul este o supravieţuire a celor mai vechi credinţe. Cultura străveche se manifestă sub forme noi. [...] Evenimentele de acum sunt ca furtuna, vor trece. Tot ce se produce în prezent este spre bine.

Karma popoarelor europene a ajuns deja la maturitate şi îi provoacă suferinţe întregi omenirii.

Suferinţele sunt semn că oamenii trebuie să-şi schimbe felul de a trăi şi să accepte învăţătura divină.

[...] Vin timpuri pline de durere, pentru că oamenii n-au acceptat în mod liber să îndeplinească Voinţa Divină.

Această epocă a şi sosit. Tulburări şi mai mari – exterioare şi interioare – se vor produce pentru ca oamenii să se trezească şi să îndeplinească voia divină, care este slujirea lui Dumnezeu. Toate acestea vor veni, vor fi impuse omenirii.

Cultura actuală dispare. Vine deja o nouă cultură şi ea va fi aplicată treptat în viaţă.

Ideea mea esenţială este următoarea: iubirea este soluţia problemei sociale.

În speranţa că v-am captat atenţia cu aceste câteva pasaje extrase din lucrarea Maestrului Peter Deunov, vă invit să descoperiţi mai departe, singuri, întreaga valoare a acestei lucrări de excepţie.

Izvorul binelui – o carte pe care o recomand tuturor acelora ce au curajul să înţeleagă că Iubirea şi Credinţa reprezintă principalele trepte ale evoluţiei noastre, aici, în efemera noastră şedere, în aceste vremuri, pe acest Pământ, împărtăşesc întru totul părerea Maestrului Deunov referitoare la suferinţă, nu consider suferinţa drept o pedeapsă, nicio plată sau un sacrificiu care vine în

urma unui bun obţinut sau unei realizări. Ea reprezintă mai degrabă o lecţie şi putem scăpa de suferinţă învăţându-ne lecţia şi evoluând către o etapă superioară. Fiecare dintre noi venim aici cu o anumită misiune şi, pe parcursul existenţei noastre, avem de învăţat, de şlefuit…

Ca piatra să fie netedă, trebuie prelucrată, şlefuită.

[…1 După fiecare încercare, fiinţa omenească dobândeşte ceva bun.

Citiţi-o şi după ce aţi parcurs-o lăsaţi să treacă o vreme, preţ de o săptămână, o lună… două… apoi recitiţi-o, căutaţi să priviţi dincolo de cuvintele scrise, lăsaţi-vă deschişi să primiţi mesajul Maestrului Deunov. Va merita!

Pace, Lumină şi Iubire!

Teodor Vasile

IZVORUL BINELUI

Într-o zi de la sfârşitul anului 1944, un bărbat a sosit la Izgrev (*Şcoala Iniţiatică Izgrev* („*Răsărit de soare*”), *înfiinţată de Peter Deunov* (*n.tr.*). Venise în fugă şi gâfâia. Era grăbit.

— Spuneţi-i maestrului că vreau să-i vorbesc!

Acest om ezitase întreaga viaţă între Şcoala Divină şi lume. Acum alesese.

Discipolii l-au anunţat pe maestru:

— Un om vrea să-ţi vorbească.

*

Maestrul a păstrat îndelung tăcerea, apoi a zis încetişor:

— Spuneţi-i că s-a terminat deja concertul.

Şi a repetat încet:

— Concertul s-a terminat deja.

*

* * *

În dialogurile adunate sub titlul Izvorul binelui, maestrul aruncă o ultimă privire spre drumul parcurs, realizează o sinteză, face o nouă evaluare, aduce lămuriri despre tot ce spusese, se opreşte la esenţă şi le dă discipolilor ultimele indicaţii.

Aceste dialoguri, precum şi învăţătura maestrului reflectă lumea perfectă din care a provenit, viaţa pură şi sacră spre care ne conduce.

Viaţa aceasta vine acum pentru toţi fraţii.

MAREA CAUZĂ PRIMORDIALĂ

Binevoieşte să mi te arăţi după cum ţi-e voia.

A nins câteva zile în şir. Totul a dispărut sub o mantie albă. Casele din sat aproape nu se mai vedeau.

După ce au curăţat aleile, discipolii au intrat în casă să ia masa. În pofida zăpezii, veniseră mulţi vizitatori. Am mâncat, am cântat câteva cântece şi am ieşit. Aerul era rece, curat, întăritor. Maestrul a inspirat adânc, şi-a plimbat privirea în jur, a îndreptat-o spre cerul albastru şi s-a oprit, în sfârşit, la feţele preocupate ale celor prezenţi.

— Totul este de la Dumnezeu, a zis el.

A fost întrebat unde se găseşte Dumnezeu.

— În aer. Dumnezeu îţi dă viaţă prin aerul care intră în tine. Dumnezeu – Marea Cauză Primordială – se găseşte în apă, în lumină, în pâine. Trăiţi în Dumnezeu. Dumnezeu vă iubeşte prin lumina lui, vă mângâie. Dumnezeu ni se arată prin soare, prin roadele pământului, dar noi nu-l înţelegem. Când ne simţim slăbiţi, Dumnezeu este în acea slăbiciune. Se întâmplă să ne credem foarte independenţi, dar, în realitate, în acele momente, suntem în el şi îi simţim independenţa. Când ne credem puternici, Dumnezeu ne aşază la celălalt pol slăbiciunea, iar când devenim smeriţi, ne înalţă. Ce nelimitată este inteligenţa care se gândeşte la toţi aştrii din univers! Există o adiere plăcută pe care o numim suflarea Domnului. Pentru mine, ziua are sens în măsura în care îl văd pe Dumnezeu ascuns în natură.

IUBIREA CELUI UNIC

În unele zile, casa Temelkov era plină de invitaţi. Oamenii veneau nu numai din oraş, ci şi din cele patru colţuri ale ţării. Fiecare voia să-l vadă pe maestru, să vorbească cu el, să primească sfaturi şi încurajări. Maestrul îi primea pe vizitatori unul câte unul sau în grup în camera lui mică, îi asculta şi vorbea cu ei.

Mesele erau luate în comun. Totul se făcea firesc, ca într-o familie. Mica sufragerie abia îi adăpostea pe invitaţi. Surorile se ocupau de servit la masă. După-amiaza, aşa cum era obiceiul, cântam şi apoi începeau discuţiile.

*

Un frate a întrebat:

— Ce ar trebui să facă fraţii şi surorile la aceste evenimente?

Maestrul a răspuns:

— Să studieze conferinţele şi cursurile de la început şi să le aplice. Fiecare cuvânt a fost rostit cu ocazia unei combinaţii specifice a planetelor şi Soarelui. Ne aflăm sub influenţa corpurilor cereşti: a Pământului, a

Soarelui, a soarelui central. La fiecare poziţie a acestora trei şi la cea a tuturor celorlalte corpuri cereşti, ideile, cuvântul divin se manifestă într-un mod aparte.

Apoi Maestrul a explicat:

— Dumnezeu le-a dăruit tuturor fiinţelor tot ce le trebuie. Dar, în anumite momente, sufletul omenesc trece dintr-o stare de conştiinţă în alta. În aceste faze tranzitorii, conştiinţa omului se cufundă în întuneric până când intră din nou în conştiinţa divină, în iubire, unde e lumină şi bucurie. Este necesar ca omul să treacă prin aceste etape intermediare, o condiţie pentru evoluţia lui. Trecând prin aceste etape intermediare, omul se găseşte tot în domeniul iubirii, dar norii conştiinţei sale îl împiedică să vadă lumina. Trebuie să ştiţi că, atunci când sunteţi trişti, vă aflaţi pe cale să treceţi dintr-o stare de conştiinţă în alta. Această trecere de la conştiinţa omenească la cea divină aduce întotdeauna ceva nou.

Cineva a spus:

— Suferinţele mă copleşesc.

— Cu cât suferinţele sunt mai mari şi mai durabile, cu atât stările de bucurie şi de iubire care vor veni ca urmare a celor dintâi vor fi mai mari şi mai intense. Lucrul acesta se poate verifica, nu e ceva abstract, este ştiinţă.

Omul trebuie să vadă iubirea divină chiar în cele mai

mici lucruri. Când a creat lumea, Dumnezeu purta omul în mintea, în inima şi în sufletul lui. De aceea omul trebuie să considere creaţia lumii un act sfânt de iubire şi să fie pregătit la toate sacrificiile pentru Creatorul lui.

Când eşti singur, părăsit de toţi, trebuie să ştii că Unicul este alături de tine. Dumnezeu îţi va spune: „Nu te nelinişti, nu eşti singur. Sunt cu tine”. N-ai trăit acea singurătate cumplită.

Unica fiinţă care, întotdeauna, clipă de clipă, se gândeşte la noi şi nu ne uită niciodată este Dumnezeu.

Toate suferinţele, toate ororile vieţii există ca să putem trăi marea iubire divină şi să ştim că marea providenţă ne poate elibera de aceste suferinţe şi necazuri. Asta vom înţelege într-o zi.

Toate suferinţele prin care treceţi acum există ca sal puteţi cunoaşte pe Dumnezeu, cauza primordială, şi, când îl veţi cunoaşte, va apărea bucuria.

Un om crede că a fost uitat. Aceasta este o concepţie falsă. Nimeni nu ne poate elimina din conştiinţa divină.

Din momentul în care omul admite că este o fiinţă

*

separată, şi-a creat singur nefericirea.

Una dintre calităţile omului inteligent este curajul. Nu se gândeşte la ce i se va întâmpla, la ce vor spune oamenii despre el.

Forţa omului constă în credinţa lui în ordinea»

divină. În exterior, Dumnezeu se îndepărtează de noi ca să nu ne deranjeze, dar în interior pătrunde în noi ca să ne încurajeze. În lume pot să se producă perturbări de tot felul, oamenii pot să cadă şi să se ridice de multe ori, dar nu contează situaţia lor, căci Dumnezeu rămâne acelaşi faţă de ei. Mori, Dumnezeu are încredere în tine. Faci greşeli, Dumnezeu are încredere în tine.

Toate suferinţele şi bucuriile au ca origine iubirea divină. De ce? Pentru că, nefiind în stare să-i înţelegeţi iubirea, treceţi prin suferinţe.

Nu există bucurie mai mare decât cea care vă ajută

să conştientizaţi că trăiţi, că există cineva unic care vă iubeşte. Vă spune în sinea voastră: „Nu vă fie teamă, voi orândui totul pentru voi. Într-o zi veţi primi binecuvântarea mea”. Dacă veţi ajunge într-una dintre lumile superioare, veţi găsi multe fiinţe care vă iubesc şi vă trimit gânduri bune.

Cel care înţelege iubirea lui Dumnezeu nu întreabă ce este Dumnezeu. Dacă aţi aduna la un lo e iubirea

*

Întregii omeniri, a tuturor oamenilor sfinţi, buni şi drepţi, a tuturor îngerilor şi divinităţilor din cer, toată această iubire ar reprezenta doar o parte microscopică din iubirea lui Dumnezeu.

Am spus: „Binecuvântaţi sunt oamenii pentru că Dumnezeu îi iubeşte”. Nefericirea voastră stă în faptul că nu ştiţi că vă iubeşte. Vi se cere un lucru: să fiţi conştienţi că Cel care vă iubeşte face totul pentru binele vostru.

Iubirea lui Dumnezeu constă în ceea ce dăruieşte fără încetare. Aceasta se numeşte influx, o scurgere a Lui în noi. Când acest proces este întrerupt, viaţa îşi pierde sensul. Atâta timp cât acest influx al vieţii Sale în noi este prezent, trăim şi ne bucurăm.

De ce v-a creat Dumnezeu? Ca să aibă pe cine iubi.

De ce ne aflăm pe pământ? Ca să învăţăm să-l iubim pe Dumnezeu. Atâta timp cât omul nu e legat de Dumnezeu, este asemenea unui călător naufragiat pe o insulă pustie.

Numai Cel Infinit e capabil să închidă poarta răului, poarta condiţiilor rele.

Măreţia lui Dumnezeu nu constă în faptul că făureşte aştri şi universuri. E în stare să le creeze într-o clipă.

Când eşti copleşit de un necaz, toată lumea te desconsideră şi ai nevoie de un mic sprijin. Toţi cei care trec pe lângă tine îşi dau cu părerea. „Din acesta n-o să iasă nimic bun”. Dar Dumnezeu, Creatorul universului, îşi opreşte lucrul Său, coboară până la tine fără să-l vezi şi-ţi spune la ureche: „Nu-ţi fie teamă, nu te descuraja. Te voi

ajuta. Chiar azi îţi voi rândui treburile”. Şi iată că te bucuri. Acestea sunt lucrurile însemnate pe care pe săvârşeşte Dumnezeu, acesta este marele adevăr.

Vorbesc despre Dumnezeu care vine la fiinţe în inimile lor disperate, grele de tristeţe. Îi ridică pe cei căzuţi până la înălţimea conştiinţei divine, pentru ca şi ei, ca toată lumea, să poată respira aerul pur şi să primească lumina divină.

Fiecare suflet este o formă specifică prin care se manifestă conştiinţa divină. De aceea Dumnezeu veghează asupra fiecărei forme ca asupra unei flori delicate, pentru ca Divinul să se poată manifesta prin ea. Ce este binele etern? Deoarece izvorul este format din picături nenumărate care vin constant, binele etern este creat de nenumărate binefaceri mici care izvorăsc neîncetat.

Cel Mare are o calitate aparte: îi atrage cu cea mai mare forţă pe cei care îl urăsc cel mai mult.

Răul în lume este generat de neînţelegerea condiţiilor în care ne găsim. Dumnezeu nu se supără pe noi pentru greşelile pe care le facem. Ele îi oferă posibilitatea să-şi arate mila şi să le corecteze. După cinci-şase ani, veţi constata consecinţele greşelilor voastre şi le veţi îndrepta.

Un om construieşte o casă frumoasă şi o închiriază unor persoane care, într-un an, o strică. Traduc: Dumnezeu a creat lumea foarte inteligent, dar noi, oamenii, o stricăm şi căutăm cauza pentru aceasta în afara noastră.

Legea spune: Dumnezeu iubeşte toate fiinţele la fel, dar nu toate se folosesc de iubirea Lui. Unii pricep asta, alţii nu. Dumnezeu îi iubeşte pe oameni la fel ca pe îngeri, doar că îngerii sunt conştienţi de iubirea divină şi o primesc, în timp ce oamenii nu sunt întotdeauna conştienţi de ea.

Imaginaţi-vă că nişte fiinţe ignorante şi-au construit o casă având doar o fereastră foarte mică, pe când casa altor persoane are ferestre mari care lasă să intre multă lumină.

Şi voi ziceţi: „I se dă mult ăstuia!” I se dă mult pentru

că are ferestre mai mari. Aerul şi lumina vor intra în casa voastră în funcţie de cât de mare e fereastra pe care o veţi deschide. Cantitatea lor va depinde, aşadar, de dimensiunea ferestrei voastre. Tot aşa energia şi binefacerile lumii divine vor intra în voi în funcţie de gradul de deschidere al conştiinţei voastre, al sufletului vostru.

Binecuvântarea divină pătrunde în toate fiinţele. Fiinţele inferioare n-o reţin, totul se scurge în exterior. Trebuie să fim calmi ca suprafaţa apei pe care nimic n-o tulbură, pentru ca Dumnezeu să se poată reflecta în noi. Dacă se proiectează asupra noastră, vom evolua. Dacă nu, vom rămâne aşa cum suntem. Trebuie să fim puri, pentru ca imaginea lui să se poată reflecta în noi. Pacea şi puritatea sunt condiţiile indispensabile. Dacă nu credem în Dumnezeu, nu suntem capabili să primim iubirea Lui.

Dumnezeu nu se foloseşte niciodată de persoane oarbe ca să-şi răspândească lumina. Dumnezeu îl lipseşte pe prost de darurile Lui, pentru ca oamenii să nu mai aibă încredere în el şi să nu-i mai înşele. Dumnezeu îl va ţintui pe prost la pat, ca să nu mintă şi să nu-i amăgească pe ceilalţi.

Unii cred că Dumnezeu este supărat pe ei. Credem că Dumnezeu are ceva cu noi, dar, în realitate, noi suntem cei supăraţi. El ne trimite reflexul imaginii noastre şi zicem că El e supărat. Lăsaţi deoparte această iluzie. Dumnezeu nu este un Dumnezeu mânios, ci Dumnezeul iubirii. Noi ne mâniem şi credem că şi El e mânios. Aceasta e concepţia noastră. Când vă pedepseşte, această pedeapsă reprezintă o lecţie, ca să vă facă să reveniţi pe drumul cel bun.

Vă voi destăinui un mare adevăr: Dumnezeu îşi arată iubirea faţă de fiecare suflet printr-o modalitate specifică. Iubirea lui Dumnezeu faţă de fiecare suflet este specifică.

SENSUL SUFERINŢELOR

Suferinţa nu este o pedeapsă, ea ne este dată ca o lecţie de învăţat. Noi îi dăm cuvântului „pedeapsă” o altă interpretare. „Pedeapsă” înseamnă: „Fac în aşa fel încât el

să înţeleagă”.

Dacă sunteţi supuşi unei încercări, nu fiţi tulburaţi. În ea se ascunde un anumit bine care se manifestă la sfârşit, după ce aţi rezistat. Nu forţaţi lucrurile. Să ştiţi că binele la care năzuiesc inimile şi discernământul vostru va veni curând. Fiţi atenţi să nu pierdeţi ocazia.

Nu fugiţi de suferinţe, ci folosiţi-vă de ele. Apostolul Pavel a zis: „Suferinţele de acum nu sunt asemenea marilor binefaceri pe care le aduc”. Diacul spune: „Suferinţa mi-a făcut bine”. Prin suferinţe, iubirea pregăteşte condiţiile pentru noi bucurii. Suferinţa de acum este o condiţie pentru viitoarea Bucurie. Suferinţele şi durerile sunt brăzdare divine care ară pământul ca să poată încolţi seminţele virtuţilor. Când suferă, omul devine mai bun, mai blând.

Trezirea conştiinţei nu se produce în mod mecanic, ci cu ajutorul unor impulsuri generate de suferinţe. Cu cât obstacolele din calea omului sunt mai numeroase, cu atât posibilităţile de evoluţie sunt mai mari. Oamenii mari au întâmpinat obstacole mari. Asta nu înseamnă că au avut parte doar de suferinţe.

Au avut bucurii pe care oamenii obişnuiţi nu le cunosc.

SUFERINŢELE INTELIGENTE

Cel care suferă şi rezistă până la capăt este un erou, va deveni un om adevărat. Cel care nu suferă nu va ajunge la nimic. Dacă vi se iveşte în cale o încercare, mulţumiţi-i lui Dumnezeu! încercările sunt privilegii pentru oameni. După fiecare încercare, fiinţa omenească dobândeşte ceva bun.

Ca piatra să fie netedă, trebuie prelucrată, şlefuită. La fel şi pentru om. Ca să se trezească, are nevoie de şlefuire, de suferinţe. Grea e trezirea conştiinţei la om! Trebuie să fie încolţit ca să devină raţional. După fiecare aţipire a conştiinţei, apare o suferinţă ca s-o trezească, s-o înviorеze, să ia avânt.

Suferinţa vă va înălţa. Fiţi mulţumiţi că suferiţi, veţi

da roade. Dumnezeu va transforma suferinţele oamenilor în pietre preţioase care vor fi aşezate în formă de coroană pe capetele lor. În viitor, suferinţele îi vor împodobi omului capul. Când natura îi impune limite unei fiinţe, ea îi urmăreşte binele, trezirea forţelor ascunse din el. Orice suferinţă, orice dificultate şi orice încercare din viaţa omului urmăresc trezirea conştiinţei superioare în el.

Când natura ne impune o suferinţă, simţim lucrurile în mod incorect. Când mama îşi aşază copilul în lighean ca să-i facă baie, el plânge, deoarece crede că e ceva rău. Nu înţelege că mama face asta pentru binele lui.

Un general a fost condamnat, privat de drepturi şi aruncat în închisoare. A fost eliberat după zece ani. Atunci a zis: „Am înţeles viaţa. Am înţeles că gradul de general şi tot restul sunt doar lucruri inutile şi neserioase”. Când fiinţa omenească are eşecuri repetate, se cuminţeşte, devine mai prudentă, mai raţională. Dobândeşte experienţă.

Când suferă, omul îşi corectează treptat gândirea, îndată ce gândirea a devenit corectă, se produce trezirea conştiinţei. Suferinţa aduce o nouă conştiinţă. Acesta este sensul suferinţei.

*

Darurile pe care natura vie i le aduce omului sunt suferinţele inteligente. În ele se află experienţele care contribuie la evoluţia fiinţei.

Roadele acestor suferinţe sunt elanurile care o fac

*

să se dezvolte.

Numărul suferinţelor date fiecărui suflet corespunde cu nevoile propriei evoluţii. Suferinţele nu sunt întâmplătoare. Mă refer la suferinţele inteligente.

Tocmai mulţumită dificultăţilor şi suferinţelor a atins fiinţa omenească nivelul actual de evoluţie. Tocmai»

ele o pregătesc pentru iubire.

RĂDĂCINILE

Fiecare obstacol este un examen pe care trebuie să-l

trecem cu succes. Când în calea voastră se iveşte o încercare, să vă ziceţi: „A apărut ca să corecteze o greşeală pe care am făcut-o”.

Când fiinţa ajunge la stăpânirea de sine, obstacolele şi suferinţele dispar.

Suferinţele din prezent sunt semnele vestitoare ale unei noi vieţi pentru care trebuie să fie pregătită o materie mai fină. Prin suferinţe, materia creierului devine din ce în ce mai fină. A suferi înseamnă a prinde rădăcini adânci în pământ şi a lucra. Prin suferinţe, obstacole şi reacţii, dobândiţi experienţă pentru marile legi care guvernează viaţa.

Obstacolele de acum din viaţă nu vor reapărea în viitor.

Inteligenţa pune capăt suferinţelor. Dacă, după ce ai suferit, devii mai inteligent, trebuie să mulţumeşti, deoarece această suferinţă avea raţiunea ei de a fi. Dacă, după ce ai suferit, n-ai devenit mai inteligent, acea suferinţă nu era la locul ei.

Când săpăm pământul, este un adevărat cataclism, o suferinţă pentru furnici şi râme. Noua cultură este semănată tocmai prin această săpare. Suferinţele oamenilor sunt asemenea acestei săpări, care îi permite noii culturi să fie semănată în om.

Oare nu folosim mănuşi de baie din pânză aspră ca să ne frecăm şi să ne curăţăm corpul? Corpul este curăţat, purificat cu ajutorul suferinţelor. Gândirea divină nu se poate transmite corect dacă trupul omului nu este pur. Sistemul nervos este curăţat cu ajutorul dificultăţilor. După ce fiecare nerv este purificat, abia atunci este omul capabil să primească corect lumina divină şi fiecare gând.

De ce vin suferinţele? Ca să fie eliminate impurităţile intelectului.

Îngerii înţeleg sensul profund al suferinţelor omenirii. Ştiu că în ele se ascunde binele ei.

Marile genii nu s-au bucurat de cele mai bune condiţii, în timp ce aportul fiinţelor care au trăit în condiţii

bune a fost foarte mic. De exemplu, Beethoven a lucrat în condiţii foarte proaste. Suferinţele îl incită pe om să lucreze. A învinge dificultăţile şi suferinţele este o condiţie mai dură, dar trebuie să reuşim! Hristos le-a învins şi a înviat.

În ziua în care vă veţi fi dus până la capăt evoluţia, îi veţi mulţumi lui Dumnezeu pentru toate nefericirile vieţii voastre. De acolo a provenit cel mai mare bine.

Prin suferinţe, omul este călit şi pus la încercare.

CINE ESTE PUS LA ÎNCERCARE ÎN VIAŢĂ?

DISCIPOLUL

Unora le este dat să tragă învăţăminte din propriile greşeli. Dacă li se va vorbi, nu vor înţelege. Aceste persoane învaţă în urma suferinţelor.

Când aveţi o suferinţă, ar trebui să ştiţi că prin această modalitate Dumnezeu vă fereşte de o abatere pe care eraţi gata s-o faceţi. Când se iveşte o încercare, trebuie să ştiţi că providenţa a trimis-o, ca să vă ajute să evitaţi marea nenorocire care urma să vină. Ca să nu vi»

se întâmple această nenorocire, providenţa vă trimite o încercare mai mică.

Orice eşec ascunde o viitoare reuşită. După cum vedeţi, există multe motive ca să lucraţi.

Suferinţele reprezintă o mare ştiinţă divină. Fără ele, este imposibil să învăţăm. Ele aduc cunoaşterea.

Când copacii sunt plantaţi aproape unii de alţii, trunchiurile sunt subţiri, cresc în înălţime. Când sunt plantaţi departe unii de alţii, cresc groşi şi cu ramuri bogate. La fel se întâmplă cu oamenii. În condiţii rele devin idealişti, în condiţii obişnuite, devin materialişti.

Există o lege a naturii: atâta timp cât n-ai plâns, nu poţi să creşti. Ori tu trebuie să plângi, ori altul trebuie să plângă pentru tine. Dacă plângi pentru cineva, îl ajuţi. Oamenii consideră plânsul o slăbiciune. Nu e slăbiciune. Nu există fiinţă care să nu fi plâns vreodată.

Suferinţele sunt rădăcinile. Bucuraţi-vă de rădăcini!

Bucuriile sunt ramurile. Bucuraţi-vă de ramuri! Un

*

copac nu poate trăi fără rădăcini.

Roadele arborelui reprezintă lumea divină. Aceasta nu înseamnă că dorim suferinţele, dar ele reprezintă o necesitate.

Suferinţele sunt aratul, bucuriile sunt culesul. Suferinţa trebuie să se transforme în bucurie, ce a fost semănat trebuie să crească.

Toate fiinţele suferă, şi oamenii obişnuiţi, şi oamenii mari. Dar, suferind, oamenii obişnuiţi devin înăcriţi, pe când oamenii mari suferă şi evoluează.

În toate încercările vieţii, omul nu trebuie să-l slujească decât pe Dumnezeu. Şi, dacă nu cedează la ispite şi suferinţe, ajunge la cunoaşterea de sine.

SĂ SUFERIM CU IUBIRE

Dacă, împovărat de dificultăţi, omul merge înainte fără să se poticnească, este puternic. Omul puternic rezistă la orice încercare. Suferinţele sunt o povară pe care o tragem în sus. Din fericire, există fiinţe inteligente care ne ajută. Dumnezeu spune: „Chemaţi-mă când sunteţi trişti”.

Prin aceste încercări şi suferinţe, omul are posibilitatea să determine gradul evoluţiei sale. Dacă are intelectul puternic, va rezista. Dacă nu, omul se va încolona în curentul general. Dacă suferi şi-ţi suporţi suferinţele cu bucurie, ai parte de iubire.

Cu cât fiinţa este mai evoluată, cu atât suferinţele şi greutăţile prin care trece sunt mai mari. Să mulţumiţi că aveţi dificultăţi. Asta vă va ajuta să vă cunoaşteţi caracterul şi puterea convingerilor.

Fiinţa omenească trebuie să fie pregătită să sacrifice totul pentru iubire, înţelepciune şi adevăr.

Îmi este extrem de greu să văd un om suferind fără iubire. Este cu totul altceva când suferiţi în mod

*

conştient şi cu demnitate pentru Adevăr.

Dar acest lucru este posibil numai cu iubire.

Ce voi câştiga expunându-vă la suferinţe, la persecuţii, la foame din cauza mea? Dar, dacă în sufletul vostru apare o dorinţă profundă de a înţelege, de a-l găsi pe Dumnezeu şi viaţa universală, suferinţele voastre vor avea un sens. Sunt suferinţe de iubire. Când întâlnesc o

*

astfel de fiinţă, îmi vine s-o îmbrăţişez. Dacă suferiţi fără iubire, vă voi spune: „Fraţilor, îmi pricinuiţi o mare durere!"

De ce a permis aceste adversităţi Dumnezeu, pe care îl caracterizează perfecţiunea şi totala înţelepciune? Ca să ne pună la încercare Iubirea. Dumnezeu vă întreabă: „După toate aceste suferinţe, mă mai puteţi iubi? Dacă da, iubirea voastră este adevărată. Fiindcă să mă iubiţi pentru toate binefacerile pe care vi le-am dăruit e firesc". Astăzi, Dumnezeu i-a pus pe oameni în astfel de condiţii încât sunt obligaţi să treacă prin toate încercările. Apoi, după ce i-a testat, îi va primi în împărăţia lui şi le va da forţă, cunoaştere şi înţelepciune ca să guverneze lumea.

Când i se dă o încercare, omul este capabil să învingă.

Încercarea dată este pe măsura propriilor forţe.

Când vă copleşeşte tristeţea, urcaţi mai sus!

O mare parte dintre suferinţe sunt astfel doar în aparenţă. În viaţa de pe pământ, există întotdeauna decepţii. De exemplu, aplaudăm un actor. După ce a îmbătrânit, îl aplaudăm pe altul. Şi el zice: „Erau vremuri frumoase!" În viitor, acest om va avea din nou condiţii bune. Viaţa nu înseamnă o singură zi.

Suferinţele nu durează mult. Mânia lui Dumnezeu»

durează doar o clipă, iar mila lui, o eternitate.

Există două extreme. Este inutil să suferim prea mult. Cealaltă extremă este absenţa totală a suferinţelor.

Trebuie să le simţiţi cât de cât.

Nu ne punem în locul oamenilor care suferă, nici al

animalelor pe care le facem să sufere.

Când omul suferă, trebuie să aştepte răsăritul soarelui, îndată ce soarele răsare, toate suferinţele dispar.

Când apare o suferinţă, gândeşte-te la toate fiinţele care suferă şi spune: „Mulţi alţii suferă în acelaşi timp cu mine”.

Omul inteligent este deasupra suferinţelor şi dificultăţilor. Mintea omenească este mai presus de toate. Nu există forţă care s-o poată distruge. Tocmai de aceea omul trebuie să învingă dificultăţile.

Dacă aţi şti cât aţi îndurat în trecut! Nu vă mai amintiţi, aţi uitat. În timpul erupţiilor vulcanice, oamenii erau îngropaţi în lavă şi cenuşă. Nu există nenorocire pe pământ pe care omul să n-o fi trăit!

Vine o nouă cultură. Tot ce se întâmplă va fi uitat. Atâta timp cât omul este bolnav, crede că nu va uita. Dar, îndată ce se vindecă, îşi uită boala, i se pare că visase.

EFORTUL INTERIOR AL DISCIPOLULUI

Rugăciunea este actul cel mai puternic din viaţa omului. Ea concentrează într-un tot gândurile, sentimentele şi voinţa omului. O astfel de rugăciune e puternică.

Ea face minuni. Rugăciunea este acţiunea cea mai frumoasă. Este o conversaţie eu Dumnezeu. Nu există

*

moment mai important decât acela în care omul vede chipul lui Dumnezeu! Ce dimineaţă minunată e aceea în care, de la trezire, conversezi cu Atotputernicul!

Cel care nu e preocupat de Dumnezeu îşi pierde treptat forţele şi rămâne de căruţă. Cel care se gândeşte la îngeri se află în lumea lor. Când vă gândiţi la Dumnezeu, vă aflaţi în lumea divină. Trăiţi în lumea la care vă gândiţi.

Un timp, trăiţi într-un mediu dat, apoi ieşiţi din el ca să intraţi în altul. Peştii au trăit în apă. După o perioadă, cei mai avansaţi dintre ei au ieşit ca să intre într-un mediu mai puţin dens, mai subtil. Sub acţiunea stânjenelii pe care o simţeau, le-a venit ideea unei alte vieţi, mai favorabilă,

într-un mediu mai subtil: să trăiască deasupra apei. Şi aşa au devenit păsări.

Când se găseşte în condiţii limitative, omul iese astfel ca să se deplaseze mai sus, spre Dumnezeu. Ieşiţi puţin astăzi, puţin mâine, până când intraţi într-o viaţă superioară celei de acum.

Ideea creează forma.

Legea este următoarea: dacă vă gândiţi la un om de bine, lumina vă va apărea în intelect şi căldura, în inimă. Dacă vă gândiţi la o fiinţă obscură, intelectul vi se va înnegura şi inima vi se va răci.

Aceasta este legea relaţiilor noastre cu Dumnezeu. Când veţi stabili un contact cu Dumnezeu, lumina va apărea în conştiinţă şi o pace adâncă se va înstăpâni în inima voastră. Contactul cu îngerii vă va insufla gânduri luminoase şi sentimente sublime.

Plantele şi animalele exercită şi ele o influenţă asupra voastră când vă gândiţi la ele.

Legea spune: intraţi în legătură cu lucrurile la care vă gândiţi.

Prin rugăciune, omul intră în legătură cu Dumnezeu şi cu fiinţele avansate. În momentul rugăciunii, Dumnezeu îi vorbeşte omului despre iubire şi despre fiinţele inteligente.

Când vă treziţi dimineaţa, îndreptaţi-vă conştiinţa spre realitate. Apoi, indiferent de ocupaţie – studiu sau munca câmpului îndreptaţi-vă gândul spre lumea invizibilă şi cereţi-i ajutorul. În loc de asta, dimineaţa voi începeţi imediat să lucraţi, fără să vă gândiţi la marea realitate şi la forţele inteligente din natură.

O lege spune: când omul îşi îndreaptă conştiinţa spre realitate, ea trăieşte veşnic în el. În timp ce, dacă îşi îndreaptă conştiinţa spre umbre, trăieşte în umbre.

Rugăciunea şi contemplarea sunt eforturile pe care sufletul le face ca să se ridice mai sus. În acest fel se produce un flux de energie intelectuală şi munca din viaţa omenească conştientă este facilitată.

A vă ruga şi a contempla înseamnă a trimite un raport spre acel mare centru din care aţi apărut. Care este conţinutul acelui raport? Este un raport al muncii pe care aţi făcut-o. Drept răspuns, între gândurile şi sentimentele voastre şi cele ale fiinţelor din lumea sublimă se va stabili un schimb corect. Dacă unii oameni cred că se pot lipsi de rugăciune, de contemplare şi de reflecţie, se înşală amarnic.

Când vă rugaţi, vă definiţi pe voi înşivă. Când vă rugaţi, sunteţi în contact neîntrerupt cu întreaga creaţie. Ştiind aceasta, nu creaţi în voi vreun obstacol în calea acestui proces natural.

Când se roagă, omul primeşte energii din lumea divină. Rugăciunea este guvernată de aceeaşi lege ca nutriţia. Când omul e lipsit de hrană, simte o lipsă. Când sufletul este lipsit de rugăciune, simte şi el o lipsă. Rugăciunea este o nevoie interioară a sufletului.

Rugăciunea este o realitate, nu o umbră. Ceea ce, într-un moment anume, dă forţă intelectului, inimii, sufletului şi spiritului este un lucru real.

Rugăciunea este o acţiune conştientă a sufletului omenesc. Când se roagă, sufletul iese din conştiinţa obişnuită. Acest proces se numeşte „ieşirea din palatul meschin în care trăieşte omul”.

Aşa cum amiba îşi întinde piciorul mic ca să ajungă la hrană, omul se roagă ca să-şi dobândească hrana spirituală. Este un proces neîntrerupt. Pentru ca noul să pătrundă în om, trebuie ca el să-şi îndrepte mentalul în fiecare dimineaţă spre marele centru al lumii.

Rugăciunea este o lege de „irigare”. Ea atrage toate influenţele benefice. Când omul se roagă, în jurul lui totul trebuie să crească şi să se dezvolte. Când omul va înţelege marea lege a rugăciunii, va putea să devină o fiinţă omenească adevărată, unul dintre marii iniţiaţi.

Aţi văzut vreodată cum se roagă un înger?

Rugăciunea este prima metodă pentru începerea studiului limbajului divin. Dacă nu vă rugaţi, nu-l veţi

învăţa niciodată.

Prin rugăciune, studiem limbajul lui Dumnezeu. Încă nu-l cunoaştem.

Adevărata rugăciune este concentrare, izolare. Nimeni nu trebuie să vă vadă când vă rugaţi. Când un negustor se roagă, trebuie să-şi uite negustoria, toate relaţiile de afaceri.

*

Rugăciunea este una dintre modalităţile prin care îl cunoaştem pe Dumnezeu ca iubire. Ea duce la iubire, la starea sublimă în care simţiţi nevoia de a ajuta, de a-l ierta pe aproapele vostru, de a-l ajuta să se ridice pe cel căzut. Toate acestea le datoraţi momentului petrecut în cămăruţa voastră secretă.

*

Omul trebuie să se roage pentru ca Dumnezeu să nu-şi întoarcă faţa de la el. E cumplit când Dumnezeu îşi ascunde chipul de om. Întunericul, frigul şi singurătatea care se instalează atunci au o intensitate pe care omul n-a simţit-o niciodată în viaţă.

Sfântul primeşte cunoaşterea prin rugăciune, contemplare, reflecţie şi observare. Sfântul se roagă îndelung înainte să fie inspirat şi să primească gânduri noi.

Oriunde v-aţi afla, indiferent de situaţie, rezervaţi-vă o jumătate de oră sau o oră ca să vă gândiţi la

Dumnezeu. Tocmai astfel se extinde conştiinţa.

A te gândi la marea cauză primordială, la marele centru al creaţiei face mai mult decât toate bunurile»

materiale de care dispunem pe pământ.

Când te gândeşti la Dumnezeu, energiile te întineresc şi fizic, şi mental.

Când o fiinţă spune că nu s-a gândit la Dumnezeu, aceasta este asemenea unui orfan de tată şi de mamă care rătăceşte în zdrenţe, fără adăpost. Ea devine o pradă uşoară pentru paraziţi şi îşi pierde direcţia vieţii. Vorbesc în mod simbolic. Traduc: când un om nu se mai gândeşte la Dumnezeu, devine vulnerabil şi este atacat de fiinţe

obscure, înapoiate.

Un om nu poate să dobândească nimic dacă nu se roagă. Rugaţi-vă să primiţi mai multă lumină în conştiinţă!

Nu există fiinţe mai cultivate decât îngerii. Faza următoare în care va intra omenirea este faza de îngeri. Atunci corpurile noastre grosolane vor fi transformate în corpuri dinamice. Vor fi formate din materie mai fină. Cum va fi aceasta creată? Prin rugăciune, contemplare şi meditaţie. Altfel spus, rugăciunea este o metodă de organizare a corpului spiritual, corpul nou în care va trăi omul.

Îi întreb pe savanţii şi pe filosofii de astăzi de câte ori pe zi îşi amintesc de Dumnezeu. Cauza necazurilor oamenilor din prezent constă în faptul că nu-şi amintesc de Dumnezeu. Rugăciunea este o metodă pentru rezolvarea celor mai grele probleme. Îndoiala, suspiciunea, neîncrederea, incredulitatea şi alte gânduri şi sentimente negative sunt cauza celor mai multe maladii ale omului. Prin rugăciune, el reuşeşte să învingă aceste stări negative. Rugăciunea are o forţă magică.

Este de ajuns să rostiţi un verset din Evanghelie însufleţiţi de dorinţa de a-l înţelege, pentru ca Hristos să vă ajute. El va aduce lumină în mentalul vostru şi vă va rezolva problemele.

Rugăciunea creşte vibraţiile aurei omului. Astfel el devine invulnerabil la influenţele inferioare din jur. Prin rugăciune, omul îşi creează o protecţie faţă de angoasele şi terorile lumii şi ele nu-l mai pot afecta.

Când un om se roagă pentru realizarea unei dorinţe legate de bine, lumea invizibilă îi vine întotdeauna în ajutor. Dacă eşti bolnav, roagă-te la Dumnezeu, şi curând te vei vindeca. Nu există ceva pe lume cerut de oameni ce Dumnezeu să nu împlinească. Lumea este rezultatul dorinţelor acestor mici fiinţe. Dumnezeu a

făcut tot ce au dorit ele.

Dacă toate fiinţele îşi întorc faţa spre Dumnezeu

zicând „Doamne, am încercat toate metodele ca să îndreptăm lumea, arată-ne cum să reuşim" şi se roagă din inimă, El le va arăta acea cale.

Este o cale foarte simplă şi, îndată ce o vor folosi, Dumnezeu va veni în lume şi le va ajuta.

Nu există în lume fiinţă vie, mică sau mare, al cărei apel să nu primească răspuns de la Dumnezeu. Nu există vreun caz în care Dumnezeu să nu fi răspuns la proasta funcţionare a „scrisorilor" voastre. Aveţi grijă să funcţioneze bine! Corespondenţa pleacă la ora lumii invizibile, dar, înainte de a ajunge pe pământ, scrisorile se pierd undeva şi le veţi primi cu o întârziere de câteva luni.

Este frumos când omul e conştient că ocupă un loc în mintea lui Dumnezeu. În acest caz, toate cererile lui vor fi acceptate.

Cereţi-i lui Dumnezeu să trăiască în voi şi să se manifeste prin voi. Numai el îi transfigurează pe oameni.

Toţi oamenii caută sensul vieţii. Sensul vieţii constă»

În comuniunea cu Dumnezeu.

Orele cele mai favorabile pentru rugăciune sunt primele după miezul nopţii, de exemplu, între 3 şi 5. Diacul zice: „Doamne, te chem în fiecare dimineaţă. Asta înseamnă că devreme, înainte de răsăritul soarelui, voi face lucrul cel mai important, mă voi uni cu marele centru al creaţiei ca să dobândesc energia necesară realizării muncii mele în ziua care urmează. Oriunde merge, indiferent de activitatea pe care o va desfăşura, omul are nevoie de energie. Dacă se lasă influenţat de lume, aceasta îl face să deraieze de pe linia vieţii sale. Când te trezeşti dimineaţa, vei avea un gând esenţial, te vei deschide ca o floare. Hristos petrecea nopţi întregi rugându-se. De ce? Pentru că în acele ore de rugăciune se umplea, se reîncărca cu energie ca un acumulator, înlocuind-o astfel pe cea consumată în cursul zilei.

Omul trebuie să se roage, să lucreze asupra lui, ca să se pregătească pentru noul care vine astăzi în lume.

Cât timp trebuie să ne rugăm? Constant. A te ruga nu

înseamnă a-ţi întrerupe activitatea şi a nu face altceva decât să te rogi toată ziua. Poţi să te mişti, să lucrezi rugându-te. Activitatea nu exclude rugăciunea. Poţi să te rogi fără întrerupere. Numai cel care trăieşte în legea iubirii are aplecare spre rugăciune. Orice ar face, se roagă întruna.

Altfel spus, în viaţa fiinţei care iubeşte, totul este rugăciune. Mama spune că n-are timp să se roage, pentru că este prea ocupată cu copiii. Cel care taie lemne zice că nu-i rămâne timp pentru rugăciune din cauza muncii sale. Cel care scrie pretinde acelaşi lucru. Fiecare spune că nu-i rămâne timp pentru rugăciune, contemplare şi reflecţie.

Primul lucru pe care trebuie să-l facem înainte de toate este să ne rugăm, restul trebuie făcut după aceea. Ca să poţi lucra, ai nevoie întâi să respiri. Altfel îţi va fi imposibil să-ţi faci treaba. Cei care nu se roagă nu sunt discipoli buni. Cei mai leneşi, cei mai incapabili, cei mai puţin înzestraţi sunt discipolii care nu se roagă.

Daţi-i o temă de dezvoltat unui elev leneş, şi el va spune: „De unde a mai scos şi subiectul acesta?!" Vă veţi ruga şi când sunteţi mulţumiţi, şi când sunteţi supăraţi sau când aveţi conştiinţa încărcată.

Ne putem izola chiar în mijlocul mulţimii. Izolarea nu este un proces extern.

Vă dau o regulă: Există pentru fiecare un val divin care îl ajută să-şi ia avânt. Când te trezeşti dimineaţa, nu te grăbi să mergi imediat la muncă.

Opreşte-te, fă un efort interior ca să vină acel val divin, şi numai după aceea să pleci la muncă. E posibil să fii omul cel mai incult, dar, dacă te-a vizitat Duhul Sfânt, din tine va ieşi întotdeauna ceva.

Dacă gândirea, sentimentele şi fapta nu participă la rugăciune, atunci ea nu e autentică. A intra în cămăruţa ta secretă înseamnă a pătrunde în sufletul tău curat.

Exact în acel moment, vei înţelege sensul profund al lucrurilor şi de ce trăieşti. Cu cât conştiinţa este mai elevată, cu atât mai mare este precizia rugăciunii.

Când o persoană se găseşte într-o situaţie dificilă, o sfătuiesc să se roage ca să intre în legătură cu fiinţele inteligente care o pot ajuta. Unii zic că se roagă, dar nu primesc niciun răspuns. Cauza este conştiinţa lor, care nu e trează. Conştiinţa omului este ca o staţie de radio care primeşte şi emite unde sonore în spaţiu. Savanţii spun că deasupra pământului există o centură care provoacă devierea undelor şi le împiedică să urce. Astfel s-ar putea explica faptul că rugăciunea unor persoane nu reuşeşte să se ridice mai sus decât ele. Cu cât conştiinţa unei persoane este mai trează şi mai elevată, cu atât mai mare este probabilitatea ca rugăciunea ei să fie primită.

Ce i se cere omului ca să poată intra în comuniune, în comunicare cu lumea invizibilă? Să aibă propria staţie radio. Şi o are. Când vă îndreptaţi gândurile de rugăciune în sus, va trebui să luaţi seama la undele negative: îndoiala, incredulitatea, neiubirea sunt unde feroce care se formează în lumea astrală. Ele au o influenţă nocivă asupra minţii omului. Dificultăţile din viaţa omului sunt atacuri ale acestor unde feroce. Ele»

creează şi obstacole în calea dorinţelor de bine.

Omul se roagă mai bine când e chinuit. Când eşti supus la suferinţe, încercări şi persecuţii mari, te rogi aşa cum trebuie.

Atâta timp cât vatra inimii nu e caldă, rugăciunea nu poate să ajungă până la Dumnezeu.

Omul nu se poate ruga într-un loc impur. Trebuie să mergeţi într-un loc curat.

Rugăciunea trebuie să fie „emisă” dintr-un loc pur. Rugăciunea pe care omul o adresează lumii invizibile trebuie să fie concretă în formulare. Altfel seamănă cu o cerere în care nu se spune ce se doreşte şi care rămâne fără rezultat.

Dacă aş începe să mă rog acum, i-aş cere lui

Dumnezeu forţa, cunoaşterea, înţelepciunea, iubirea, adevărul şi libertatea. Când omul se roagă, trebuie să ceară foarte puţin, dar, în acelaşi timp, ceva de care are

nevoie cel mai mult. Rugăciunea este primită când e conformă cu voinţa divină.

*

Faceţi următoarea experienţă. Concentraţi-vă şi ziceţi: „Doamne, sunt pregătit să împlinesc pe loc voinţa ta, care însufleţeşte tot ce trăieşte în lume”. Sau: „Dacă găsesc îndurare în faţa Ta, fă să simt bucuria Ta în numele iubirii, înţelepciunii şi adevărului Tău”. Ştiţi ce veţi simţi? Veţi simţi un tresărit de bucurie aşa cum n – *fiii o* aţi mai simţit niciodată. Vă veţi simţi renăscând.

— *fi*

Omul poate fi transfigurat într-o clipă. Întoarce-ţi faţa spre Dumnezeu şi spune-i: „Doamne, aşază-mă în focul iubirii Tale”. Sau: „Doamne, ce vrei să fac pentru ca împărăţia Ta să izbândească pe Pământ şi numele Tău să fie sfinţit printre oameni?”

O lege importantă spune că, atunci când rogi o fiinţă, ruga ta dobândeşte putere magică doar dacă este însoţită de iubirea pe care i-o porţi acelei fiinţe.

Să ne concentrăm acum cinci minute şi să trimitem un gând bun spre lumea întreagă.

Potrivit legii, dacă trimiteţi acest gând aşa cum trebuie, acţiunea pe care o veţi face prin intermediul lui va fi, poate, echivalentă cu ceea ce aţi împlinit în întreaga voastră viaţă.

CELE DOUĂ LEGI

Oamenii de astăzi trăiesc în iluzie aşteptând iubirea unii de la alţii. Deschideţi-vă inimile dinaintea lui»

Dumnezeu, dinaintea iubirii Lui şi atunci vă vor iubi şi oamenii.

Ei reprezintă pluralitatea prin care se manifestă Dumnezeu. Ca să-i cunoaşteţi pe ceilalţi oameni, trebuie să-l cunoaşteţi întâi pe Cel Unic. Aşadar, ca să înţelegeţi pluralitatea, trebuie să înţelegeţi întâi unicitatea. Şi eu mă apropii de voi prin El, prin Dumnezeu.

Când oamenii nu vă înţeleg, aceasta înseamnă că nu-L înţelegeţi pe Dumnezeu. Când oamenii se îndoiesc de

voi, aceasta înseamnă că vă îndoiţi de Dumnezeu.

Atitudinea ta faţă de Dumnezeu va genera aceeaşi atitudine din partea oamenilor faţă de tine.

Iată cum sună următoarele două legi.

Prima: când oamenii te iubesc, aceasta dovedeşte că îl iubeşti pe Dumnezeu.

A doua: când îi iubeşti pe oameni, aceasta dovedeşte că Dumnezeu te iubeşte.

Aici este nevoie de o mică lămurire. Când spun că

Dumnezeu te iubeşte, asta se înţelege în alt sens.

Iubirea pe care Dumnezeu o are pentru tine este imuabilă, dar, prin expresia „Dumnezeu te iubeşte" se înţelege că eşti receptiv la iubirea Lui.

Aşadar, atitudinea celorlalţi faţă de tine depinde de atitudinea ta faţă de Dumnezeu.

*

Când atitudinea ta faţă de Dumnezeu este corectă, toate persoanele se comportă bine cu tine. Dacă iubeşti oamenii, aceasta înseamnă că ai primit iubirea divină corect, în plenitudinea ei. Există două moduri de a face cunoştinţă cu o familie: dacă-i iubeşti pe copii, tatăl te va iubi; dacă-l iubeşti pe tată, copiii vor începe să te iubească.

Făcând cunoştinţă cu copiii, făcându-le servicii, vei atrage atenţia tatălui lor. Traduc: semenii noştri sunt copiii lui Dumnezeu. Fiind în slujba semenilor tăi, copii ai lui Dumnezeu, stabileşti relaţii cu Dumnezeu.

CAUZELE PSIHICE ALE BOLII

Dacă alimentele stau mult în stomac fără să fie digerate, se formează substanţe toxice, care se răspândesc în tot organismul şi otrăvesc sângele. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu inima. Dacă în inimă se acumulează dorinţe neîmplinite, nerealizate, ele nu pot fi asimilate, ceea ce provoacă astfel crearea de toxine astrale. Acelaşi lucru se produce când fiinţa omenească reţine în ea gânduri ce nu se pot realiza. Şederea lor prelungită în creier provoacă formarea de toxine mentale. Prezenţa acestor toxine în organism este prima condiţie a bolilor.

Legea este următoarea: O viaţă corectă purifică sângele. Când omul introduce un gând impur în intelect sau un sentiment impur în inimă, sângele îşi pierde puritatea. Gândurile şi sentimentele impure creează maladii. Tulburările paralizează intelectul, inima şi corpul. Unele boli sunt rezultatul unor tulburări survenite la nivelul intelectului, altele, la nivelul sentimentelor. Când sunt de ordin sentimental, tulburările afectează ficatul, vasele sangvine, inima etc. Tulburările sunt şi ele generate de lipsa de iubire.

Dacă o persoană simte gelozie, îndoială, suspiciune, mânie sau are alte gânduri şi sentimente negative, trebuie să găsească modalitatea de a le transforma. În caz contrar, se va îmbolnăvi. Pentru fiecare gând sau sentiment negativ din tine, creează un gând sau un sentiment pozitiv, care îl va neutraliza şi îl va transforma pe primul.

Orice indispoziţie a spiritului influenţează sănătatea. Discipolul trebuie să cunoască originea bolii sale, să ştie dacă are caracter fizic, spiritual sau mental.

Când oamenii îşi pierd iubirea, pune stăpânire pe ei tuberculoză. Cauzele tuturor bolilor, tarelor şi necazurilor din viaţă sunt spirituale. Dacă vreţi să fiţi sănătoşi, menţineţi în intelect gânduri pozitive şi în inimă sentimente pozitive.

Cauzele multor boli se ascund în subconştient. Ele sunt resturi ale trecutului pe care trebuie să le depăşiţi.

Vederea nu slăbeşte din cauza lacrimilor, ci din prea multă durere. Un om îşi pierde avuţia, altul, un fiu sau o fiică, şi nu reuşeşte să uite această pierdere. Tot gândindu-se la ce a pierdut, omului îi scade treptat vederea. Senzaţia că ne strânge ceva de piept este cauzată de o dizarmonie a sentimentelor. Senzaţia de greutate în stomac este provocată de o dizarmonie a acţiunilor.

Există boli cauzate de lipsa iubirii, altele, de ignoranţă, de nerespectarea regulilor elementare de igienă. Unele sunt provocate de faptul că persoanei nu-i place adevărul, că slujeşte minciuna. Altele sunt rezultatul

diferitelor griji.

În general, bolile apar când vibraţiile organismului scad.

El devine o pradă uşoară şi atunci fiecare cauză neînsemnată exterioară este capabilă să provoace o stare maladivă.

Regula este următoarea: pentru ca organismul să învingă boala, vibraţiile lui trebuie să fie ridicate.

Nu uitaţi că fiecare boală este consecinţa unei»

Infracţiuni comise fie în trecut, fie în viaţa prezentă. În loc să scadă, numărul bolilor creşte. Şi va continua aşa până când oamenii vor deveni conştienţi de necesitatea de a căuta cauzele şi de a le înlătura.

Un domn mi-a povestit ce a trăit el. „De zece ani eram supărat pe mama şi pe tata. În acest timp, pe corp îmi apăruse un furuncul, de care nu reuşeam să scap. După ce a trecut, a apărut altul. Şi tot aşa, am suferit în aceşti zece ani de furuncule. M-am vindecat când am făcut pace cu părinţii”. În acest caz, energia urii se acumulase în furuncule, apoi a fost expulzată din corp.

Reumatismul, de exemplu, în afara cauzelor pur fizice, este provocat şi de cauze psihice. Aceste cauze sunt înrădăcinate în gânduri, în sentimente şi în voinţă. În viaţă, orice gând negativ, orice sentiment negativ, orice acţiune negativă se manifestă sub formă de reumatism, de furuncule sau alte afecţiuni.

Atenţie la teamă, ură, îngrijorare, invidie, gelozie şi la alte stări negative! Ele creează otrăvuri şi depuneri în organism.

Boala poate să apară când o persoană nu s-a reconciliat cu alta care s-a stins din viaţă. Un preot bolnav a venit să mă vadă. Părea speriat. I-am spus că avea decedată o persoană apropiată cu care nu se înţelesese pe când era în viaţă. „Boala ta e cauzată tocmai de acea persoană. A recunoscut că îşi bătea mama şi din pricina asta murise. L-am sfătuit să se împace cu mama lui, ca să se poată vindeca. „Cum aş putea să fac asta? m-a întrebat.

„Vei mărturisi totul în faţa lui Dumnezeu şi a mamei tale, recunoscând că nu era bine ce făceai.

Bolile sunt un instrument educativ de care se foloseşte natura. Ea îi dă lecţii omului. Când suferă de o maladie, persoanele nemiloase, aspre devin mai blânde, mai tandre, mai sensibile. Fiecare boală este urmată de o mică ameliorare a caracterului omului.

CALITĂŢILE IUBIRII DIVINE

a

Un om eu concepţii obişnuite nu e capabil să manifeste iubirea divină. Doar când e inspirat de o fiinţă avansată, măcar o clipă, devine capabil să manifeste iubirea divină.

V-am vorbit deja despre iubire, dar nu v-am spus niciodată esenţialul.

Sunt doar la începutul acestui subiect. Ştiţi cum veţi deveni dacă rostesc cuvântul „iubire” aşa cum trebuie? Vă veţi ilumina, veţi radia, înveşmântaţi în forme de îngeri.

Totul în lume este o manifestare a iubirii. Dar puţini ştiu ce este ea cu adevărat. Există o realitate exterioară lumii fizice. E ceva exterior voinţei, înţelegerii şi inimii voastre. Are doar puncte de contact cu ele. În condiţiile actuale, iubirea acţionează temporar din exterior până când organismul omului se acomodează cu ea. Motivul este că, dată fiind compoziţia lui actuală, organismul omului nu este în stare să-i suporte vibraţiile puternice.

Nu explicaţi ce este iubirea, explicaţi-i manifestările. Iubirea este singurul lucru pe care omul nu-l poate explica. Nu puteţi explica pâinea câtă vreme n-aţi mâncat din ea.

Nu puteţi explica apa câtă vreme n-aţi băut din ea. De acum înainte, oamenii vor începe să vină spre iubire. Ea este forţa cea mai mare şi cea mai inteligentă din lume. Pătrunzând în fiinţă, aduce manifestările cele mai elevate şi cele mai frumoase ale spiritului. Iubirea este întâi apanajul marilor învăţători, marilor discipoli, marilor credincioşi, apoi al marilor neofiţi şi, în cele din urmă, al oamenilor obişnuiţi.

Există în lume ceva mai mare decât cunoaşterea. Este iubirea.

Dacă vreţi să descoperiţi sensul intrinsec al lucrurilor, să vă eliberaţi de limitările vieţii, trebuie să-l iubiţi pe Dumnezeu. În realitate, iubirea este drumul ce duce la adevărata cunoaştere. Nu vă ocupaţi de acea iubire care înrobeşte oamenii. Acea iubire se află în lume şi aţi simţit-o. Iubirea divină nu creează contradicţii în viaţă. Ea vă face să deveniţi puternici. Vă face gândurile tenace.

Iubirea divină începe ca în exemplul următor. Un prieten vine să vă vadă şi vă citeşte două strofe dintr-un poem scris de el. Puneţi-vă în locul lui, bucuraţi-vă ca şi cum le-aţi fi scris voi. Numai că voi ascultaţi *i i* nemulţumiţi, zicându-vă: „De ce nu le-am scris eu?”. Cineva face un desen şi vi-l arată. Bucuraţi-vă. Nu ziceţi –, „De ce nu l-am făcut eu?”. Altul primeşte o moştenire; să vă pară bine pentru el. Altcineva s-a îmbrăcat cu haine frumoase; fiţi mulţumiţi pentru el. Trebuie să consideraţi gândurile şi dorinţele fraţilor voştri ca şi cum ar fi ale voastre, trebuie să fie sfinte pentru voi.

Deschideţi în voi o cale pentru iubire. Aceasta înseamnă „aşezarea lui Dumnezeu în locul cel mai înalt din sufletul vostru”.

Ideea voastră fundamentală trebuie să fie următoarea: să iubiţi aşa cum vă iubeşte Dumnezeu.

Dacă intraţi în lumea divină cu iubirea omenească, nu veţi ajunge la nimic.

Omul care are această iubire nu cedează ispitei, seducţiei. Este una dintre calităţile iubirii divine.

I i

Nimeni nu e capabil să-l ducă în ispită pe cel care are iubirea în suflet.

Cel care are iubirea divină este invulnerabil.

Animalele sălbatice recunosc şi ele iubirea. Când o întâlnesc, se trag înapoi.

Când iubirea trece dintr-o lume în alta, creează suferinţă. Cel care înţelege această lege nu se

descurajează niciodată.

Când discipolul doreşte a dobândi cunoaşterea pe care o aduce iubirea, trebuie să se lepede de veşmintele vechi, adică de toate suferinţele sale inutile şi să renunţe la egoism.

Iubirea este prima condiţie a autodefinirii fiinţei omeneşti.

A iubi înseamnă a fi în armonie cu lumea divină a iubirii, cu lumea iubirii îngerilor şi cu lumea omenească a iubirii, adică cu toate fiinţele binelui.

Omul trebuie să ştie să-şi manifeste iubirea divină. Ea se manifestă în mii de feluri diferite pe care el trebuie să le cunoască.

DARURILE IUBIRII

Ti e foame, vrei să-ţi satisfaci dorinţa de a mânca.»”»

Ţi-e sete, vrei să-ţi satisfaci dorinţa de a bea. Aceasta»”»

este iubirea. Când va intra în inima ta, va trezi în tine dorinţa de a lucra.

*

Ce este iubirea? Este o poartă care îţi permite să mergi spre Dumnezeu.

Ura este şi ea o poartă, dar una prin care îl părăsim pe Dumnezeu.

Dacă în această lume nu reuşeşti să intri în Dumnezeu, nu vei putea deloc în lumea cealaltă. Numai iubirea va putea face să intre în tine ceea ce e sublim şi nobil.

Este de ajuns ca omul să primească o frântură de iubire ca să simtă un avânt în cugetul lui. În iubire există lumină, bucurie, expansiune, viaţă, condiţii de evoluţie şi posibilităţi de a vă bucura de toate binefacerile.

Iubirea împarte chiar şi cele mai mici fărâme.

Acolo unde lipseşte iubirea, sunt prezente suferinţele şi moartea.

Când îi iubeşti pe nemuritori, vei deveni nemuritor. Când iubeşti, dobândeşti ceva.

Iubirea aduce consolare. Dacă vreţi să fiţi consolaţi, aplicaţi iubirea în viaţă.

Când iubirea îl vizitează pe sărac, acesta devine bogat, în iubire vă extindeţi şi urcaţi mai sus. În neiubire vă micşoraţi şi coborâţi.

Cel care iubeşte se înalţă.

Toţi oamenii se înalţă prin trei lucruri: prin iubire, prin înţelepciune şi prin adevăr. Nu există excepţii. În întreaga istorie a creaţiei nu există fiinţă care să poată spune că s-a înălţat altfel.

Ce este iubirea? Ceva ce câştigă întotdeauna.

Ce este ura? Ceva ce pierde întotdeauna.

Dacă cineva mă iubeşte, câştigă. Dacă iubesc pe cineva, şi eu câştig.

De ce nu reuşiţi să vă realizaţi dorinţele? Pentru că nu cunoaşteţi încă iubirea în plenitudinea ei. Când omul are iubire, obţine cu uşurinţă restul.

Sănătatea se obţine mulţumită iubirii.

I i

Neiubirea n-a contribuit încă la nimic. Neiubirea este o forţă sustrasă iubirii şi folosită în altă direcţie. Neiubirea va osteni şi va avea nevoie de odihnă. Nevoia de odihnă arată că trebuie să venim spre iubire ca să ne alimentăm din forţele ei.

Când iubirea îţi vorbeşte, ai totul. Nu există suferinţă mai mare decât cea provocată de faptul că iubirea nu-ţi mai vorbeşte. Şi, când nu ne vorbeşte, o face din cauza lipsei noastre de înţelegere.

Iubirea vine şi totul e aproape; când pleacă, totul e departe. Când soarele străluceşte, totul e clar; când apune, totul devine neclar.

Trebuie să profitaţi de cele mai mici daruri ale iubirii. Să nu vă doriţi să aveţi daruri mari de la iubire.

I i

A iubi este lucrul cel mai greu şi, în acelaşi timp, cel mai uşor. Unii vor spune că e uşor să pui în practică iubirea. E uşor pentru cel care ştie, dar greu pentru cel

care nu ştie.

Fiinţele iubirii au totul din abundenţă. Ea este o *i i* forţă magică.

Îndată ce omul intră în iubirea divină, intră în legătură cu binefacerile şi le împarte semenilor.

În iubirea omenească totul moare.

Numai iubirea dă din ea însăşi. Tot ce avem îi datorăm ei. Iubirea dăruieşte întotdeauna, curge mereu şi nu seacă niciodată. Iubirea spune: „Iau totul şi dăruiesc totul”. Ca să reuşiţi s-o înţelegeţi, trebuie să dăruiţi.

*

În iubirea divină manifestată şi realizată: încolţeşte binele, creşte dreptatea, înfloreşte adevărul, înţelepciunea îşi arată roadele.

Nu putem să înţelegem înţelepciunea şi adevărul fără iubire. Iubirea dă avânt gândirii.

Iubirea nu este atentă numai la formele exterioare. Atâta timp cât acorzi atenţie doar formelor exterioare, trăieşti într-o lume fizică. Atunci când eşti atent la conţinut, eşti într-o lume spirituală. Când eşti atent la sens, eşti într-o lume divină.

Poţi vedea o fiinţă doar dacă o iubeşti. Numai fiinţa care iubeşte poate să vadă. Cel care nu iubeşte vede ca prin ceaţă. Nu vede şi nu aude.

Când ajungi la iubire, trebuie să renunţi la tot ce cunoşti. Nu-i vei vorbi despre suferinţe, nu-i vei vorbi despre nimic. Nu vrea să-i vorbeşti despre trecut. Nu vrea să cunoască nimic nici despre viitor.

Fiecare uşă deschisă vorbeşte despre iubirea înţeleasă. Fiecare uşă închisă vorbeşte despre iubirea neînţeleasă. Spunem despre cineva că „are inima închisă”. Nu bateţi la inimi închise. Un om vrea să fie

*

bogat, important, puternic. E o inimă închisă. Aceste lucruri n-au nimic în comun cu iubirea. Unii cred că, dacă se îmbracă bine, dacă au cunoştinţe, vor fi iubiţi. Cunoaşterea este slujnica iubirii.

Ea nu te va duce deloc la iubire. Cunoaşterea îi slujeşte iubirii ca mijloc de transport.

Iubeşti o persoană. Ea este un cuvânt în limbajul iubirii. Toţi oamenii sunt cuvinte ale iubirii. Pentru că aici, pe pământ oamenii nu sunt buni, nu mai sunt cuvinte ale iubirii, şi asta provoacă contradicţii.

Iubirea este actul cel mai liber al sfinţeniei.

*

Cine vrea să vorbească despre iubirea divină trebuie să aibă calităţi de erou. Care este sensul iubirii, rolul ei? Să-l înveţe pe om să trăiască în mod corect.

Există zile speciale ale iubirii pe care numai noi le ştim.

Iubiţi fără patimă. Aş fi vrut să vă transmit starea unui suflet plin de iubire şi de credinţă vie în Dumnezeu. Ce frumos e veşmântul pe care îl poartă! Nu există nimic mai frumos decât să găseşti o fiinţă în inima căreia trăieşte iubirea divină. E ca şi cum ai fi găsit o piatră preţioasă sau un izvor. Aceasta trebuie să fie imaginea pe care să o aveţi despre iubire.

Dacă ajungi în deşert cu iubirea divină, ea îl va transforma în grădină.

Iubirea e cea mai puternică, este o forţă. Nicio forţă exterioară nu este capabilă să-i reziste.

Îngerii se înclină în faţa iubirii. Când iubirea începe să vorbească prin intermediul unei fiinţe, aceasta din urmă devine puternică. Puternic este cel care are iubire. Nu e capabil de nimic dacă iubirea nu acţionează în el. Fără iubire, nu există forţă, sănătate, viaţă. Ştiu cât timp va rămâne cu mine o fiinţă, totul depinde de forţa afecţiunii sale. Când iubim, rămânem mai mult.

Iubirea este primăvară, neiubirea este iarnă. Neiubirea poate fi comparată cu apusul soarelui, iubirea, cu răsăritul soarelui. Iubirea e un foc pe care nimeni nu-l poate stinge. Când te-ai aprins de focul iubirii, vei arde veşnic.

Toate legăturile pot să dispară, legătura iubirii,

niciodată.

Acolo unde e iubire, totul se poate realiza. Acolo unde nu e iubire, totul se distruge.

Omul trebuie să trăiască în iubire aşa cum trăieşte în lumină şi în aer.

Omul iubirii nu cedează ispitei, dar nici nu-i duce pe ceilalţi în ispită.

Când omul slab apare pe drumul iubirii, aceasta îl ocoleşte, ca să nu-l strivească.

Pentru toţi cei care nu cunosc iubirea, Dumnezeu are retorte speciale. Îi va educa.

Când pomul începe să te iubească, se schimbă, dă fructe mai bune. Dacă te apropii de un izvor care te iubeşte, el începe să clipocească, să curgă mai cu putere. Dacă nu te iubeşte, debitul îi scade. În spatele izvorului stă o fiinţă inteligentă care te iubeşte.

Dacă mâna unei persoane începe să te iubească, ea te iubeşte, sau persoana căreia îi aparţine?

Lumea suferă din cauza iubirii mici şi prosperă mulţumită iubirii mari.

*

Sensul vieţii constă în cucerirea permanentă a iubirii.

GLASUL DINLĂUNTRU

În interiorul invizibilului, în străfundul creaţiei, Domnul lucrează în taină în mintea şi inima oamenilor. Acţionează în fiecare celulă, calmează durerile, pune capăt tânguirilor şi gemetelor în lume. Va veni ziua în care va pune totul în ordine. El zice: „Nu-ţi fie teamă, aşteaptă puţin, fii răbdător, n-o să-ţi mai fie rău”. Când ţi-e foame, El îţi spune: „Peste puţin timp, vei avea pâine”.

Nu există stare mai bună decât cea în care simţi

*

prezenţa lui Dumnezeu în adâncul sufletului. Eşti bolnav şi înăuntrul tău el îţi spune: „Nu-ţi fie teamă, curând te vei vindeca” şi tu te vindeci. Treburile ţi se încurcă, şi atunci Dumnezeu îţi zice: „Nu-ţi fie teamă, se vor aranja”. Şi chiar se aranjează. În zilele cele mai grele

ale vieţii tale, El îţi spune. „Nu-ţi fie teamă, totul se va rezolva”.

Apa luată de la izvor astăzi are mai mare importanţă decât cea luată în trecut. Este important ce ne spune Dumnezeu astăzi. În trecut, mama îi vorbea copilului în alt fel. Astăzi el a crescut, şi ea îi vorbeşte în alt mod. Dar, indiferent că e mare sau mic, aceste două feluri de a-i vorbi nu sunt contradictorii.

Cine ne împinge spre ce este sublim şi nobil? Dumnezeu. Divinul din noi, acel glas lăuntric care ne vorbeşte este Dumnezeu. El vorbeşte înăuntrul tuturor oamenilor. Când o persoană nu vrea să cedeze, glasul lăuntric îi zice: „Cedează, dăruieşte!” Uneori, glasul lăuntric spune: „Nu e bine ce faci”.

Eşti mulţumit, te bucuri. Bucuria ta este cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu le vorbeşte tuturor. Toţi îl aud când le vorbeşte. Când Dumnezeu începe să-i vorbească unui om şi chiar dacă îi spune un singur cuvânt, acesta face mai mult decât tot ce a putut omul să aibă până în acel moment.

Numai Dumnezeu îl învaţă pe om. Vă doresc ca Dumnezeu să vă spună un cuvânt pe zi. Vă doresc să fiţi treji când vă vorbeşte. Vă va spune doar un cuvânt. Dacă nu-l percepeţi, veţi pierde totul. Când Dumnezeu le vorbeşte oamenilor, cei mai mulţi dintre ei dorm. Când le vorbesc îngerii, şi atunci dorm.

Suferinţele dezvoltă auzul omului ca să poată primi vibraţiile cele mai fine ale glasului divin. Aţi venit pe pământ ca să învăţaţi arta de a asculta glasul lui Dumnezeu. Acum începe viaţa pentru voi.

Ascultaţi glasul lăuntric care le vorbeşte inimilor voastre. Este glasul lui Dumnezeu. Nu există fiinţă pe pământ căreia să nu-i vorbească acel glas.

Dacă puneţi în practică iubirea, îngerii vor începe să vă viziteze, aducându-vă zilnic o scrisoare de iubire de la Tatăl vostru.

Când Atotputernicul începe să i vorbească unui om,

în mintea lui apare o lumină mare, inima i se lărgeşte şi începe să-i iubească pe toţi oamenii, toate animalele, florile, copacii, păsările. Totul e frumos pentru el.

Ascultă ce-ţi spune Dumnezeu astăzi. Fii mulţumit de ce ţi-a spus în trecut. Ne închipuim că a vorbit cândva şi nu mai vorbeşte astăzi. Nu-i adevărat. Dumnezeu vorbeşte şi acum, dar, când faci o greşeală, nu-i auzi clar cuvântul, eşti indecis, eziţi. Dumnezeu le vorbeşte tuturor fiinţelor, le vorbeşte tot timpul.

Toate gândurile, toate sentimentele şi acţiunile omului se reflectă în conştiinţa divină, şi atunci Dumnezeu îi vorbeşte.

Astfel conştiinţa omului se reflectă constant în conştiinţa divină, şi aceasta din urmă îi vorbeşte omului. Asta înseamnă că acea conştiinţă divină se reflectă şi ea în conştiinţa omului.

IUBIREA NECUNOSCUTĂ

Cineva pusese pe masa maestrului un măr mare şi frumos. Acesta a aruncat o privire scurtă spre fruct, a zâmbit şi a zis:

— Un înger vine la voi şi vă aduce o binefacere sau un ajutor şi pleacă. Nu-i ştiţi numele. Comportaţi-vă şi voi la fel.

Iubirea nu are mult timp ca să vă povestească ce este, care e numele ei. Este foarte ocupată. Din această cauză, îşi lasă binefacerile şi pleacă.

Să iubeşti fără ca oamenii să ştie. E bine şi pentru tine.

Cel care dăruieşte iubire nu trebuie să vorbească despre asta. Cel care o primeşte nu trebuie nici el să vorbească. Atunci când cineva iubeşte, să fie secret, ceilalţi nu trebuie să ştie.

Uneori doriţi să le spuneţi celorlalţi cum a apărut iubirea în voi.

Să nu vorbiţi despre ea. Iubirea nu doreşte să vă audă spunând ce v-a dezvăluit. Dacă e nevoie, o va spune ea celorlalţi. Slăbiciunea lui Iacob nu consta în iubirea lui

pentru Iosif, ci în faptul că îşi exprimase iubirea în faţa fraţilor lui Iosif. Ei n-ar fi trebuit să ştie despre iubirea lui. Asta i-a fost greşeala.

Iubirea ideală este dezinteresată. Puteţi iubi pe cineva fără ca el s-o ştie.

Altfel iubirea îşi pierde caracterul dezinteresat. Aceasta este diferenţa dintre iubirea omului şi iubirea divină. Este greu să te conformezi legii iubirii necunoscute!

Puţini reuşesc. Numai fiinţele avansate sunt capabile.

Când iubiţi, fiţi fericiţi pentru asta, deoarece împliniţi voinţa lui Dumnezeu.

Aceasta este legea: dacă veţi spune că iubiţi, vă veţi pierde iubirea, veţi pierde ce aveţi. Iubirea se ascunde.

Nu suportă dezonoarea, murdărirea. Când iubiţi, nu spuneţi nimic! Dacă spuneţi cuiva că îl iubiţi, vor apărea contradicţii.

*

Respectaţi regula următoare: nu puteţi fi fericiţi dacă nu iubiţi cu o iubire necunoscută. Nu vă cer să credeţi pur şi simplu asta. Experimentaţi timp de un an: iubiţi fără să fiţi cunoscuţi, şi veţi fi convinşi de acest adevăr.

Fiţi izvoarele din care apa curge neîntrerupt şi irigă sufletele fără ştirea lor.

LEGILE IUBIRII

Când ajungem la iubire, comunicăm cu Dumnezeu. Este singura modalitate care ne permite să ne apropiem de El. Dacă nu reuşim să ne apropiem, nu va putea să ne transmită cunoaşterea Sa.

Iată o regulă: când vorbeşti despre iubire, s-o faci în şoaptă, astfel încât abia să fii auzit.

Să vorbeşti în acelaşi fel despre lumină şi înţelepciune. Să ai blândeţea răsăritului de soare.

Virtuţile divine răspândesc mirosuri plăcute.

Dacă dreptatea vă intră în inimă, adevărul în intelect şi sfinţenia în voinţă, veţi avea o aromă interioară mai plăcută decât a florilor. Această aromă, acest parfum se

numeşte nux. Nu există nectar mai bun decât acest nux creat de natură. Este tocmai elementul pe care l-au căutat de secole alchimiştii.

Când veţi şti să-l realizaţi, veţi fi nişte oameni fericiţi. Bucuria voastră va fi atât de mare, încât n-aţi putea s-o descrieţi. Elementul principal al acestui nectar este iubirea.

Ştiţi cine vă iubeşte fără să scoată o vorbă. Parfumul iubirii este ca al garoafei, se simte de departe.

Diversitatea este o lege a vieţii. Fiecare poate să aplice iubirea după cum înţelege şi el nu se va înşela niciodată. Nu e necesar ca omul să fie învăţat să iubească.

O altă particularitate a iubirii este următoarea: nu vă veţi putea manifesta iubirea în acelaşi fel faţă de toată lumea, îl veţi iubi pe fiecare într-un mod specific. Deoarece fiecare persoană este o manifestare specifică a lui Dumnezeu, din acest motiv ea îşi manifestă iubirea într-un mod care îi este propriu. Simţiţi această nuanţă, simţiţi că iubirea unei anumite persoane are calităţi intrinsece aparte pe care alta nu le are. Aceasta creează diferenţa dintre fiinţele omeneşti.

Iubirea se manifestă întâi faţă de Dumnezeu, faţă de ce este sublim, apoi faţă de cei slabi, nevoiaşi, excluşi şi, în sfârşit, faţă de semenii noştri.

Această ultimă formă de iubire se numeşte „iubire prin similitudine”. În ea există un schimb între suflete. Este o iubire a unei stări ascendente. În această iubire, sufletele cresc şi se dezvoltă, conştiinţa se extinde.

Dacă un om de bine, dar cu caracter slab iubeşte un păcătos, cel dintâi va deveni ca păcătosul, va dobândi defectele lui. Dar, dacă iubirea primului este divină, acest lucru nu se va produce.

În iubire trebuie să te înalţi, să stabileşti legătura cu lumea invizibilă, cu Dumnezeu. Un om de bine este în legătură eu cei puternici, aflaţi sus. Altfel vei fi deposedat de bunătatea ta. Dar, dacă eşti în contact cu cei puternici de sus, cu Dumnezeu, înseamnă că ţi-ai depus avuţia în

banca cerească, iar aici, pe pământ, porţi doar carnetul de economii. Atunci este imposibil să ţi se fure ceva.

*

O lege spune că, atunci când două persoane se iubesc sau se urăsc, în prima fază, una ia de la cealaltă caracteristicile pozitive şi apoi pe cele negative. E inevitabil. Indiferent că iubiţi sau detestaţi pe cineva, începeţi să semănaţi cu acea persoană.

Întrebaţi ce trebuie să faceţi ca să evitaţi această lege. Nu puteţi. În schimb, îl puteţi iubi pe Dumnezeu în fiecare om. Deci, iubiţi-L pe Dumnezeu acolo unde se manifestă, ca să începeţi să-i semănaţi. Din acest motiv trebuie să începeţi să-l iubiţi pe Dumnezeu în fiecare fiinţă.

*

O altă lege a iubirii spune: dacă iubeşti un om, iei jumătate din dispoziţia sau din indispoziţia lui. Dacă sărăceşte, sărăceşti şi tu. Dacă câştigă, câştigi jumătate din bogăţiile lui. O altă lege spune: când oamenii nu te iubesc, rămâne întotdeauna cel puţin unul care să te iubească. Şi, când toţi te iubesc, rămâne cel puţin unul care să nu te iubească. Este inevitabil. Aceasta se referă la faza actuală a evoluţiei oamenilor.

Întâlniţi o persoană care vă iubeşte. De ce vă iubeşte? Pentru că mai demult aţi dorit să vă iubească, şi asta se întâmplă astăzi.

Neştiute sunt căile Domnului!

O lege spune: când te gândeşti la ce are o fiinţă mai bun în ea, această fiinţă vine.

O altă lege a iubirii spune: cel în care trăieşte iubirea are o forţă de atracţie. E destul să treacă pe lângă o persoană pentru ca ea să simtă nevoia să-l urmeze. Dar asta se întâmplă la persoanele care au o conştiinţă trează.

Cei care nu au conştiinţa trează consideră fiinţa iubitoare o persoană obişnuită. Fiinţa iubitoare este asemenea unei flori deschise care atrage albinele.

De ce suntem atraşi de acea floare? Pentru că avem ceva de luat de la ea. Iată ce reprezintă iubirea, viaţa

ideală. Dacă principiul iubirii este prezent în noi, vom fi ca nişte magneţi. Să primească de la Dumnezeu şi să le transmită celorlalţi, aceasta este una dintre sarcinile omului. Iubeşti anumite, persoane pentru că altele te iubesc şi cu această iubire le iubeşti pe primele. Este legea unităţii în iubire.

Când spun că iubesc pe cineva, ştiu că această iubire este deja realizată undeva. Este realizată probabil în lumea fizică, spirituală sau divină.

Sunt întrebat de ce iubirea îşi pierde din puritate. Ajungând la voi, gândirea, oricare ar fi ea, devine mediu. Trecând prin acest mediu de gânduri, iubirea este influenţată de gândurile voastre impure şi-şi pierde astfel din puritate.

În iubire există o lege importantă: cel care te iubeşte este mulţumit cu micile lucruri pe care i le dai. Chiar dacă cel care te iubeşte îţi dă o boabă mică, fii fericit, pentru că ea va da naştere la ceva mare. Numai iubirea poate să transforme lucrurile mici în lucruri mari. În afara iubirii, lucrurile mari se micşorează treptat, pe când în iubire lucrurile mici devin mari. Trebuie să trăim toate astea.

REGULILE PRACTICE

Omul trebuie să ştie că nu va înceta niciodată să studieze. După ceva termina studiile într-o şcoală, va continua să studieze în alta. Omul poate să nu se mai ducă la liceu sau la facultate, dar există altă facultate care nu are nici început, nici sfârşit. Viaţa pe pământ îl pregăteşte pe om pentru o altă viaţă, mai mare. Viaţa pe pământ e un laborator în care se fac experienţe de tot felul.

Omul trebuie să reflecteze îndelung la lucrurile frumoase, trebuie să aibă gânduri frumoase, sentimente frumoase şi acţiuni frumoase ca să poată elabora ce are valoare în caracterul lui.

Dacă vă trece prin minte un gând frumos, nu-l pierdeţi, primiţi i şi realizaţi-l. Dacă nu-l acceptaţi, unul negativ vine în locul lui. În acel moment, fiinţe ale vampirismului spiritual îşi fac apariţia şi vă afectează.

Trebuie să vă filtraţi gândurile, sentimentele şi acţiunile. Dacă punem un ou de raţă sub cloşcă, iese o răţuşcă, dar găina nu e mama ei. Acelea dintre gândurile noastre cu care nu suntem de acord nu sunt ale noastre. Să plece răţuştele ieşite din ouăle de raţă şi să rămână numai puişorii.

Unuia dintre voi îi spun. „Tatăl şi mama ta decedaţi acţionează în tine. Îţi sugerează uneori lucruri negative". Educă-i. De exemplu, când o persoană te ofensează, tatăl îţi zice: «Nu trebuie să suporţi asta, trebuie să ripostezi, ai şi tu demnitate!»

Mama îţi spune şi ea ceva de genul ăsta. Iată ce să-i spui tatălui: «Ce se va întâmpla dacă îi răspund, dacă îi adresez o injurie? Va urma scandal şi un rezultat trist.

Şi, chiar dacă m-ar face cum i-ar veni la gură, asta tot nu m-ar schimba». Mamei îi vei spune: «Nu e un om rău. A zis toate astea, pentru că era enervat. Când o să-i treacă, o să fie iar drăguţ».

Se spune: „Striveşte sub talpă şerpii şi scorpionii". Asta înseamnă că trebuie să supui, să domini tot ce e inferior şi negativ în tine.

Când îndrepţi o greşeală, voinţa se întăreşte. Cel care nu poate să-şi îndrepte greşeala are o voinţă slabă.

Dacă aveţi tendinţa să vă mâniaţi uşor, urmaţi sfatul acesta: când simţiţi că vă înfuriaţi, luaţi stropitoarea şi apucaţi-vă să udaţi florile. În felul acesta se produce o transformare a energiilor.

Dacă sunteţi nerăbdători din fire, călătoriţi într-o regiune muntoasă, spre izvorul unui râu cu apă limpede.

Dacă aţi fost martorii unei dispute, scena îşi va lăsa amprenta în voi ca pe o peliculă fotografică. Treceţi mai departe, dar filmul scenei rămâne înregistrat în voi şi se proiectează din când în când, făcând zgomot. Din acest motiv, e mai bine să nu ascultaţi cuvintele şi scenele negative, ca să nu se înregistreze în conştiinţa voastră.

Să zicem, de exemplu, că aveţi buzunarul plin de monede. La un moment dat, băgaţi mâna în buzunar şi-l

găsiţi gol. Întâi de toate, păstraţi-vă calmul, acesta este felul de a vă educa al fiinţelor de sus. Îi sugerează cuiva să vă pună bani în buzunar şi, mai târziu, îi sugerează altuia să vi-i ia. Sau vă dau sănătate şi apoi v-o iau. Toate acestea sunt teste, puneri la încercare ca să puteţi evolua.

Treci prin faţa unei case frumoase şi îţi doreşti să fie a ta; greşeşti. Să-ţi pară bine pentru proprietarul ei.

Se spune: „Nu te împotrivi răului”. Asta înseamnă că nu trebuie să lupţi cu răul în tine, ci să-i faci loc divinului. Atunci răul va dispărea de la sine.

Ca să nu-şi prejudicieze calităţile, omul trebuie să îndepărteze cunoştinţele inutile care nu-i aduc nimic.

Contradicţii apar la oamenii de astăzi, pentru că nu ştiu să deosebească lucrurile esenţiale de celelalte.

Când eşti bine dispus, se creează lumea ta. Când eşti indispus, lumea ta se năruie.

Când omul nu reuşeşte să-şi exprime în mod corect forţele spirituale, devine mai puţin sensibil.

O persoană consideră că nu este înzestrată să le vorbească oamenilor. Atunci îi spun să cânte din gură sau la un instrument. Să foloseşti un dar prin care Dumnezeu te va binecuvânta. Când eşti croitor, chiar dacă nu ştii să vorbeşti bine, poţi să coşi haine pentru oameni şi să intri în contact cu ei. Dacă eşti agricultor, mergi în grădina lor şi seamănă ceva. Dacă eşti violonist, cântă puţin pentru ei, şi astfel veţi stabili o relaţie. Dacă eşti cizmar, fă-le pantofi, şi vei intra în relaţie cu ei.

Există fiinţe reci care ne iau din căldură când trec»

pe lângă noi.

Există fiinţe calde care ne iau frigul. Dacă ai căldură, vei fi bine primit oriunde te-ai duce. Dacă eşti rece, nu vei fi bine primit.

Nu vorbi despre ce ai de făcut. După ce ai terminat, poţi să vorbeşti. Nu vorbi despre lucruri înainte de a le fi făcut, altfel vei avea parte de beţe în roate.

Dacă vrei să te exprimi cu privire la un subiect, reflectează înainte de a vorbi, ea să găseşti o formă

frumoasă de exprimare.

Din fiecare dintre lecturile voastre trebuie să extrageţi o frază care să vă folosească drept regulă de aplicat în viaţă.

Fiţi tandri şi delicaţi unii cu alţii, deoarece gândurile şi sentimentele divine se dezvoltă doar într-un mediu unde domneşte respectul reciproc.

Când vă apropiaţi de o persoană blândă, aveţi o senzaţie plăcută pe care v-o oferă învelişul ei cald. Sănătatea depinde de blândeţe. Când omul îşi pierde blândeţea, începe să se usuce, să devină mai dur şi se îmbolnăveşte cu uşurinţă. Prin blândeţe, eu înţeleg manifestarea sufletului în lumea fizică. Atunci când vorbesc despre tandreţe, înţeleg manifestarea sufletului în lumea astrală.

Dacă ofensaţi o persoană, îl ofensaţi pe Dumnezeu în ea şi veţi plăti cu o suferinţă.

Dacă vedeţi o mică floare cu corola în jos, opriţi-vă lângă ea ca să înţelegeţi ce înseamnă asta. Dacă suferiţi de o scădere a moralului, veţi găsi ceva în comun cu ea. Căutaţi un mijloc s-o ajutaţi. Dacă vedeţi că are nevoie de apă, udaţi-o. Veţi constata imediat că, înviorată, reînsufleţită, îşi va înălţa corola şi va începe să privească veselă spre lumea divină.

Dacă sunteţi inteligenţi, veţi înţelege că apa ca simbol al vieţii este capabilă să amelioreze starea oricărei fiinţe vii.

*

Aşadar, când sunteţi descurajaţi, ezitanţi sau cuprinşi de îndoială, aduceţi în voi viaţa divină.

Să fii capabil să transformi stările negative în unele pozitive înseamnă să fii cu adevărat un om învăţat. Ce reprezintă stările negative? Legea generală de transformare a stărilor spune: când eşti trist, înalţă-te!

Dacă o persoană tristă se deplasează în lumea realităţii, tristeţea i se schimbă în bucurie. În viaţa adevărată, contradicţia nu există.

*

CELE DOUĂ REGULI FUNDAMENTALE

Iubirea de Dumnezeu şi împlinirea voinţei Sale sunt cele două reguli fundamentale ale vieţii.

Să trăieşti în Dumnezeu înseamnă să nu te împotriveşti niciodată divinului cu gândul, cu sentimentele sau cu faptele.

Înainte de orice, omul trebuie să-l slujească pe Dumnezeu. Scripturile spun: „Nu fiţi sclavii oamenilor” (*Corinteni 7, 22* (*n.tr.*).

O autoritate există în lume. Această autoritate este Dumnezeu.

O persoană crede în Dumnezeu. Asta nu înseamnă încă nimic. La ce ţi-ar folosi să crezi în preşedintele statului dacă nu-i respecţi legile?

Orbul nu vede lucrurile. Cel care nu gândeşte este orb din punct de vedere intelectual. Cel care nu împlineşte voinţa lui Dumnezeu este orb spiritual.

O lege spune: „Când omul nu împlineşte voinţa lui

Dumnezeu, îi face loc răului în el”. Adică devine vulnerabil şi cedează în faţa forţelor negative care acţionează în lume.

*

BINELE IUBIT DE SUFLETUL OMULUI

Ce caută sufletul omului în aspiraţiile lui cele mai sfinte, la ce visează?

Obiectul vieţii este căutarea lui Dumnezeu. Astăzi»

toată lumea caută ceva. Pe cine caută? Pe Dumnezeu, marea cauză a vieţii. Viaţa provine din Dumnezeu.

Dumnezeu se află în fiecare fiinţă care trăieşte. Gândeşti, şi în gândirea ta se află Dumnezeu.

Idealul omenesc este unul; idealul pe care omul îl caută ici şi colo, de la o viaţă la alta, este mereu acelaşi. Omul îl caută pe Dumnezeu. Singurul bine iubit de sufletul omului este Dumnezeu.

Visul, dorinţa interioară a sufletului omenesc este Dumnezeu.

Când suferi, când durerile şi necazurile te copleşesc, acestea sunt manifestarea unui elan al sufletului care caută o deschizătură ca să-l vadă pe Dumnezeu. Şi, când l-a văzut, se simte pregătit pentru toate sacrificiile.

Omul aşteaptă mii de ani să vină la el Dumnezeu.

Omul îl caută în lume pe Dumnezeu. Dacă e conştient sau nu, aceasta e altă poveste. Dacă îl cauţi, vei urca sus în capul tău, îţi vei deschide receptorulemiţător şi vei intra în legătură eu lumea sublimă. Credeţi că, dacă imaginea lui Dumnezeu va intra în capul vostru, nu va produce în voi marea transformare?

Când fiinţa caută iubirea, în realitate ea caută imaginea sfântă a lui Dumnezeu, năzuieşte la Dumnezeu. Toţi oamenii caută această imagine sfântă.

Voi întrebaţi –, „De ce există iubirea între oameni?". Iubirea dintre două persoane este manifestarea iubirii primordiale care există între Dumnezeu şi sufletul omului. Dar, coborât pe pământ, sufletul nu este capabil de trezire şi de înţelegere imediată în ceea ce priveşte relaţia iniţială. În consecinţă, omul îşi exprimă iubirea fără discernământ. El are dreptul s-o facă, dar rezultatul acestei iubiri va fi diferit în funcţie de obiect. Dacă vei

*

Iubi un cal, vei avea un rezultat; dacă vei iubi un pom fructifer, rezultatul va fi cu totul altul. Iar iubindu-l pe Dumnezeu, rezultatul iubirii tale va fi complet diferit de rezultatele tuturor celorlalte feluri de iubire.

Ca să-l găsească pe Dumnezeu, omul trebuie să folosească fiecare dintre dorinţele sale. Tu spui: „Vreau să mănânc". Deci trebuie să-l găseşti pe Dumnezeu pentru a te hrăni. O jumătate de oră în compania lui Dumnezeu face mai mult decât un milion de ani petrecuţi fără Dumnezeu.

Iubirea pe care Dumnezeu o manifestă faţă de noi este umiditatea care vine de la ocean, în timp ce iubirea noastră pentru Dumnezeu este apa ce trebuie să se întoarcă în ocean. Dacă această umiditate nu va veni, râurile vor seca. Şi, la rândul lui, fiecare râu trebuie să se

verse în ocean ca să primească sare. Astfel înţeleg armonizarea interioară a omului.

Omul trebuie întâi să înveţe să bea din izvorul curat. Având obiceiul să bea vin, beţivul crede că nu poate să se lipsească de el. Se poate trăi fără vin, nu şi fără apă. Se poate trăi fără iubire omenească, nu şi fără iubire divină.

Vă veţi gândi la Dumnezeu ca la cel mai frumos, cel mai mare lucru de pe lume. Dacă vă gândiţi mereu la El, vi se va arăta. Soluţia constă în iubire.

*

Faust a rezolvat, în parte, această problemă. A găsit fericirea făcând bine oamenilor.

Dar n-a reuşit să atingă idealul care constă în a lucra pentru Dumnezeu. În ideea socială, omul lucrează pentru binele societăţii; în ideea divină, lucrează din iubire de Dumnezeu. Faust n-a ajuns la această concepţie.

Iubirea de Dumnezeu este o ştiinţă pentru sufletele sublime. Este calea cea mare pe care au parcurs-o ele însele. Când va merge în lumea invizibilă, cel care iubeşte marele principiu creator şi creaţia va avea acces la toate şi va fi admis peste tot.

Vreau să-l îndrăgiţi pe Dumnezeu atât de mult încât casele voastre să fie protejate pe toate cele patru laturi şi inima să vă vibreze de iubire.

Florile, izvoarele, stelele ştiu unde se găseşte cel pe care îl iubeşti. Începe prin a le iubi, şi abia după aceea îţi vor arăta unde se află El. Ele ştiu. Iubeşte-le!

Iubirea de Dumnezeu este experienţa mistică pe care fiecare o va găsi şi o va trăi în felul lui.

Sensul vieţii terestre este unul: cunoaşterea lui Dumnezeu. Atunci sufletul omului se află în El, trăieşte în iubirea divină, în iubirea nelimitată care se manifestă peste tot în lume. Să nu credeţi că în afara lui Dumnezeu veţi dobândi ceva măreţ. Nu veţi putea decât întru Dumnezeu. Când veţi începe să-l iubiţi pe Dumnezeu, o lumină frumoasă se va aşterne pe faţa voastră. Atâta timp cât îl iubim pe Dumnezeu, suntem în Cer, în rai. Când

începem să ne îndoim de El, suntem în iad; acolo e locul suferinţelor, al întunericului, al cruzimii. Suferinţele vă urmăresc pas cu pas.

Acum sunteţi în rai. Ca să nu ieşiţi, aveţi grijă să nu faceţi vreo greşeală. Când îl respingeţi pe Dumnezeu, vin şi suferinţele. Când credeţi în El, acestea dispar. Când începe să-L iubească pe Dumnezeu din tot intelectul lui, din toată inima, din tot sufletul şi din toate puterile, lucrând în mod conştiincios, omul este capabil să transforme suferinţele în bucurii. În caz contrar, vă veţi găsi în viaţa temporală şi nu veţi reuşi să realizaţi ce doreaţi. Veţi îmbătrâni înainte de vreme. Se spune: „Nu voi permite putrezirea, descompunerea”. Este experienţa celui care îl iubeşte pe Dumnezeu.

Dacă îl iubiţi pe Dumnezeu, El va veni la voi şi viaţa voastră se va îmbunătăţi. Dacă sunteţi bolnavi, vă veţi însănătoşi; dacă sunteţi nevoiaşi, veţi fi copleşiţi cu de toate. Chiar dacă veţi intra în foc, nu veţi pieri. Veţi avea toate uşile deschise.

Cineva a zis: „Nu vreau să sufăr”. Iubeşte-L pe Dumnezeu, şi vei avea totul.

Cecitatea şi surditatea dispar, totul se rezolvă ca prin minune.

Atâta timp cât iubirea e prezentă în voi, toată lumea vă va sluji. Acolo unde este iubire, e prezentă şi Mama. Dar, acolo unde nu e iubire, nici Mama nu e.

O lege spune: „Dacă îl iubeşti pe Dumnezeu din tot intelectul, din toată inima, din tot sufletul şi cu toată forţa, vibrezi în acord cu întregul univers şi atragi energiile din întregul cosmos, ele te vor regenera şi înălţa.

*

Cel care îl va iubi pe Atotputernic va avea totul. Va fi înconjurat de oameni de bine, toţi vor fi prevenitori cu el.

Dacă e agricultor, recolta sa va fi abundentă, va primi toate binefacerile. Dar cel care n-are iubire faţă de

*

Atotputernic nu primeşte nicio binefacere, adică nu e

capabil s-o primească.

Toţi vor să fie înţeleşi şi iubiţi de oameni. Atâta timp cât oamenii vor dori asta, vor suferi.

Dacă vreţi să fiţi înţeleşi şi iubiţi de oameni, trebuie întâi să-l iubiţi pe Dumnezeu.

Numai cel care îl iubeşte pe Dumnezeu are personalitate. Un om adevărat este cel care iubeşte nelimitat. Asta îl defineşte ca fiinţă omenească. Atunci veţi fi flori înflorite şi veţi răspândi un parfum foarte plăcut. Veţi fi atunci un izvor care curge tot timpul. Iubind nelimitat, veţi intra în libertate.

Centrul iubirii de Dumnezeu se găseşte în partea superioară a capului. Acest centru se numeşte „lotusul cu multe petale”. Nu este deschis încă. Iar câtă vreme nu e deschis, nu puteţi înţelege viaţa. Îndreptaţi-vă gândurile spre acest centru, ca să se deschidă. Dacă nu – L iubiţi pe Dumnezeu rămâneţi întotdeauna înăcriţi, iritaţi şi veşnic nemulţumiţi, sunteţi în contact cu principiul grosolan al vieţii. În iubirea de Dumnezeu, veţi atrage energii cosmice care creează condiţiile necesare manifestării însuşirilor voastre. Oare oamenii din prezent se iubesc? Iubirea lor e fictivă, adică trecătoare. Mă refer la marea masă. Iubirea lor se raportează la sentimente, n-au evoluat îndeajuns ca să-L iubească pe Dumnezeu.

Iubirea de Dumnezeu este o concepţie nouă. Această idee a apărut la oameni din epoca profeţilor, dar e abia la primii paşi. Iubirea de Dumnezeu nu le este dată celor care nu fac eforturi. Acum, va fi obţinută treptat.

Trebuie să fie create următoarele patru legături. Prima: de la Dumnezeu la oameni. A doua: de la noi la Dumnezeu, adică de la creat la Dumnezeu. A treia: de la om la om. A patra, cea mai înaltă, este de la Dumnezeu la Dumnezeu.

Ce înseamnă cea de-a patra legătură? înseamnă a-L vedea pe Dumnezeu în mine, dar şi în voi.

După ce-L veţi găsi pe Dumnezeu, le veţi găsi pe toate fiinţele omeneşti. Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu

ca să putem învăţa să le iubim şi pe celelalte fiinţe. Când veţi atinge ilimitatul în orice fiinţă, îi veţi vedea chipul cel mai frumos pe care l-aţi văzut vreodată, un chip care exprimă blândeţe şi inteligenţă.

Iubirea de Dumnezeu este capitalul pe care trebuie să-l valorificăm. Este noua cultură.

Nu puteţi să fiţi fericiţi dacă nu-L iubiţi pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă să iubim lumea întreagă, tot ce trăieşte.

CUNOAŞTEREA LUI DUMNEZEU

Ideea de Dumnezeu trebuie să fie ideea directoare a tuturor oamenilor. Când ajungem la această idee, trebuie să avem un singur gând. Când ajungem la ce este omenesc, fiecare e liber să gândească după cum îi pare mai bine.

Măcar o dată în viaţă ar trebui să aveţi această

experienţă: să-L cunoaşteţi pe Dumnezeu.

În realitate, Dumnezeu este fiinţa cea mai cunoscută şi cea mai necunoscută din lume. Dumnezeu este prezent în pâinea pe care o mâncăm, în apa pe care o bem, în aerul pe care îl respirăm. E prezent şi în lumină.

În faţa noastră apare marea sarcină: să-L

cunoaştem pe Dumnezeu. Când o fiinţă îl cunoaşte pe Dumnezeu, lumina care se revarsă peste ea o dispune să facă un sacrificiu adevărat.

Dacă, într-adevăr, credeţi că în câteva mii de ani îl veţi găsi şi îl veţi cunoaşte pe Dumnezeu, vă înşelaţi; cu atât mai puţin în 10 – 20 de ani. Nici îngerii, care sunt atât de inteligenţi, nu-L cunosc încă. A-L cunoaşte pe Dumnezeu este un proces neîntrerupt, etern.

Toţi vom învăţa în mod continuu să-L cunoaştem pe Dumnezeu în iubirea lui nelimitată, în înţelepciunea şi adevărul Lui. Chiar şi divinităţile, pe calea spre Dumnezeu, se simt neştiutoare ca nişte copii.

Frumuseţea vieţii constă în lucrurile de neînţeles.

Care sunt marile lucruri de neînţeles?

*

Ca să ajungem să-L cunoaştem pe Dumnezeu, trebuie să sacrificăm totul pentru El. Cel care îl cunoaşte pe Dumnezeu va începe o nouă ştiinţă şi o nouă cultură la care lumea nici n-a visat încă.

Ca să-L cunoască pe Dumnezeu, omul are nevoie nu de una, ci de mai multe eternităţi.

„»

A nu manifesta interes faţă de Dumnezeu înseamnă

*

a nu fi interesat de lecţiile care ţi se predau, a chiuli de la şcoală.

Cel care nu încearcă să se apropie de Atotputernic pierde. Cel care pierde se expune unor mari suferinţe.

Legea spune: „Nu-L puteţi cunoaşte pe Dumnezeu dacă nu-L iubiţi”.

*

ELIMINAREA VECHIULUI

Vine un val nou din spaţiul cosmic, valul iubirii divine. Este numit şi „valul de foc. Vibraţiile acestui val sunt foarte puternice şi nu pot să fie suportate de orice organism omenesc. Din acest motiv, se spune că Dumnezeu este un foc mistuitor. Cei care sunt pregătiţi să suporte vibraţiile acestui val şi îl acceptă vor primi iluminarea. Cei care nu vor putea să le suporte îl vor simţi ca pe un foc care îi va arde şi le va provoca suferinţe mari. Acestea îi vor pregăti ca să accepte iubirea, ca să se trezească. Iată de ce acest val de iubire care vine se numeşte şi „focul divin”. El va arde tot ce este vechi şi impur. Când oamenii vor fi fost trecuţi prin acest foc divin, împărăţia divină va fi instaurată pe pământ. Eu zic: „Când va veni focul iubirii, unii se vor ilumina, alţii vor fi arşi, vor trece prin căinţă”.

Astăzi vă aflaţi într-o fază importantă a vieţii voastre. Nu va mai dura mult până când veţi trece prin foc. Asta se va întâmpla în epoca voastră. Acest val de foc se va revărsa curând şi va curăţa lumea. Toate gândurile, toate

dorinţele omeneşti vor trece prin acest foc, care este cea mai bună dezinfecţie.

Marea viaţă a intrat deja în voi şi vă va transforma. Aşa cum fierarul pune fierul în foc ca să-l separe de impurităţi, aşa şi marea lume inteligentă ne va face să trecem prin foc ca să ne purificăm şi să ne călim.

Fiinţele care vin de sus spun: „Vom răsturna pământul şi vom alunga răul. Nu va mai încerca să vină altă dată printre voi".

Degradarea actuală este cauzată de această mare viaţă care se apropie acum. Dacă oamenii nu îmbrăţişează de bunăvoie principiul lui Hristos, întreaga cultură de acum va trece de şapte ori prin fo' e şi va fi purificată şi reînnoită. Valul de foc va traversa intelectul tuturor oamenilor. Veţi trece toţi prin acest foc divin, sufletele voastre vor fi eliberate şi veţi scăpa de sclavie.

Dacă oamenii nu se trezesc şi nu se ridică în picioare, toate „plăpumile" în care s-au înfofolit vor fi arse. Tot ce a creat omul va arde şi va fi transformat în praf şi pulbere. Vă vorbesc aici despre venirea zilei lui Dumnezeu şi vă spun acum: „Suntem în ziua lui Dumnezeu.

A rămas doar o jumătate de oră până la ultimul tren. Vai de cei care n-au achitat înainte nota de plată! Dacă Europa nu-şi corectează greşelile, o aşteaptă mari suferinţe.

Vine Atotputernicul, a pus deja piciorul pe pământ. Suferinţele care se înmulţesc şi se intensifică permanent sunt dovada şi semnul venirii iminente a lui Dumnezeu în această lume.

Ştiţi ce a hotărât El? Să ardă tot ce e impur. O pulbere aşa cum n-aţi mai văzut niciodată se va ridica în aer.

O purificare generală se va produce pe pământ, vine un Paşti inimaginabil pentru minţile voastre. Nu va rămâne nimic din statele europene şi din planurile diplomaţilor europeni. Iubirea va distruge tot ce e vechi. Apoi vom începe să construim. Această efervescenţă din societăţi,

această agitaţie din rândul celor afectaţi de suferinţă sunt semnele care prevestesc că Dumnezeu a pătruns peste tot.

Aceasta are legătură cu karma omenirii, acumulată în miile de ani care au trecut. Ne găsim în ajunul unei vieţi noi. Omenirea nu poate intra în ea înainte ca toate concepţiile, gândurile şi sentimentele vechi să nu fie arse, fără excepţie, în suferinţă.

Timp de milenii, omenirea s-a folosit de energii negative care astăzi se întorc împotriva ei. Oamenii s-au îndepărtat de la calea lor, consecinţa fiind toate necazurile care i-au lovit. Oamenii s-au îndepărtat de multe lucruri şi evoluţia lor a fost întârziată. Lumea invizibilă doreşte să-i ajute ca să poată evolua în mod corect. Ea trimite lucrători care, cu ciocanele în mână, muncesc la sălaşurile oamenilor. Acestea se numesc „condiţii defavorabile". Prin viaţa lor nechibzuită, oamenii eliberează răul şi vin suferinţele. Ceea ce simte şi trăieşte omenirea, apăsându-i greu pe umeri astăzi, este karma ei. Este o datorie ce trebuie să fie plătită. Femeia „luată" din Evanghelia lui Matei (24, 41) şi-a lichidat deja karma, e liberă de orice obligaţie. Cealaltă, „femeia lăsată", încă nu şi-a lichidat karma.

Aşadar, evenimentele din prezent sunt lichidarea karmei. Astăzi se produce în mod foarte concentrat o lichidare accelerată a greşelilor omeneşti comise în existenţele trecute.

Toate frunzele vechi cad toamna, sunt suprimate indiferent că vor sau nu. Rămân doar mugurii care vor da naştere unor ramuri, frunze şi flori noi la primăvară.

Frumuseţea vieţii constă în transformări. După furtună vine vreme bună.

Evenimentele de acum sunt ca furtuna, vor trece. Tot ce se produce în prezent este spre bine. Oamenii cred că ordinea mondială actuală este cea mai bună, dar Dumnezeu s-a săturat de crimele pe care ei le comit.

Karma popoarelor europene a ajuns deja la maturitate şi îi provoacă suferinţe întregii omeniri.

Suferinţele sunt semn că oamenii trebuie să-şi schimbe felul de a trăi şi să accepte învăţătura divină.

Evreii n-au vrut să accepte învăţătura lui Hristos şi au venit suferinţele. Popoarele creştine n-au aplicat învăţătura lui Hristos şi suferinţele le asaltează astăzi. Vin timpuri pline de durere, pentru că oamenii n-au acceptat în mod liber să îndeplinească Voinţa Divină. Această epocă a şi sosit. Tulburări şi mai mari – exterioare şi interioare – se vor produce pentru ca oamenii să se trezească şi să îndeplinească voia divină, care este slujirea lui Dumnezeu. Toate acestea vor veni, vor fi impuse omenirii.

Cultura actuală dispare. Vine deja o nouă cultură şi ea va fi aplicată treptat în viaţă. Lumea invizibilă a hotărât să le dea o lecţie contemporanilor noştri cultivaţi, ca să-şi amintească de ea o mie de ani de-acum înainte. Se spune: „Mânia lui Dumnezeu se va revărsa asupra fiilor neascultători”. Aceasta înseamnă că olarul va sparge oalele cu defecte.

În prezent, pământul întreg trece prin mari transformări, printr-un proces de reorganizare. Acesta va dura până când energiile sale vor fi reechilibrate. El va suporta tulburări profunde. Există modalităţi prin care să se afle care sunt regiunile planetei care vor fi cel mai afectate.

Europa întreagă este cuprinsă de spaimă. Lumea întreagă se agită şi se clatină. Nu vă fie teamă. În aceste timpuri grele, îl vom cunoaşte pe Dumnezeu şi vom înţelege că este o mare energie inteligentă care transformă totul în bine. Rămâneţi calmi şi paşnici şi să ştiţi că epoca pe care o trăim este cea mai bună.

Europa întreagă trece prin suferinţe cumplite. Europa actuală a aşezat pe fluviu un baraj care într-o zi va ceda sub presiunea valurilor. Din această cauză, cel care se află deasupra oraşului încearcă să se salveze la munte; cel care se găseşte la etajul inferior urcă la etajul superior. Vorbesc în mod simbolic.

Se pune întrebarea ce ne aşteaptă în viitor.

Imaginaţi-vă că sunteţi la Polul Nord, unde totul e acoperit de gheaţă. Casele sunt făcute din gheaţă, nu vedeţi apă nicăieri. Vă spun să luaţi măsuri, pentru că pământul va suferi o mare transformare. Soarele va începe să ardă foarte intens, va topi gheaţa, la fel şi casele, şi veţi începe să vă duceţi la fund. Veţi spune: „Ce soartă rea se abate asupra noastră!” Nu e soarta rea, ci blocurile de gheaţă care se topesc.

Acum vă spun: „Dacă nu vă corectaţi viaţa, vă aşteaptă acelaşi lucru”. Nu e o ameninţare, ci cursul firesc al vieţii. Marele val, care e acum pe punctul de a veni, va distruge blocurile de gheaţă şi le va transforma în apă. Este un mare val inteligent. Nu e departe. După aceste evenimente, egoismul omului va dispărea, iar oamenii vor începe să trăiască liberi şi ca fraţii. A venit vremea în care oamenii trebuie să părăsească vechea viaţă.

*

Acest Dumnezeu despre care vă vorbesc va zgudui pământul. Atunci veţi şti dacă v-am spus sau nu adevărul. Scripturile spun că Dumnezeu va zgudui pământul şi fiecare fiinţă vie va recunoaşte că în lume există o dreptate, un adevăr, o virtute, o iubire şi o înţelepciune. Oamenii din lumea întreagă trebuie să ştie că Dumnezeu există în lume şi vor recunoaşte acest fapt.

Spuneţi că nu sunteţi încă pregătiţi pentru asta, că e încă devreme.

Ce vă face să credeţi că e încă devreme? Pământul se va cutremura, pentru că nu sunteţi în acord cu Divinul. Apoi, după ce puştile şi tunurile vă vor fi distruse, vi se va pune întrebarea: „Veţi fi ascultători?”

Şi veţi răspunde: „Da, vom fi ascultători”. Văzând toate acestea, cu toţii o să vă potoliţi. Pământul întreg va fi cutremurat atât de rău, încât nu va mai rămâne nici urmă din cultura de acum. Totul se va petrece în acord cu marile legi ale naturii. Ordinea din prezent, minciunile oamenilor vor dispărea.

Hristos a zis: „Soarele şi luna se vor întuneca şi

stelele vor cădea”. Asta înseamnă că toate concepţiile religioase false îşi vor pierde sensul, că puterea temporală se va tulbura şi-şi va pierde forţa.

De aceea discipolii trebuie să lucreze la propria evoluţie, să îmbrace o platoşă rezistentă, să-şi pună pe cap o cască pentru a rezista la acest val de încercări şi de suferinţe prin care va trece omenirea. Această platoşă este iubirea.

Multor oameni le este dat să înveţe din propriile greşeli. Dacă li se vorbeşte, nu înţeleg. Şi atunci trebuie să înveţe păşind pe calea suferinţei. Acest torent tulbure format din suferinţe şi potrivnicii se va opri la sfârşitul secolului. Bineînţeles, oamenii mai avansaţi se vor elibera mai curând de acest torent. Remediul popoarelor este suferinţa.

*

Ce este de corectat va fi corectat, ce este de distrus va fi distrus.

Utilizaţi cu folos puţinul timp pe care îl mai aveţi.

Luaţi acum hotărârea de a începe să trăiţi noua viaţă.

Condiţiile nu mai oferă posibilităţi răului ca să-şi continue existenţa, el va dispărea. Din el vor rămâne doar ultimele rămăşiţe. Lumina va alunga tot întunericul. Suferinţele de acum vor trezi omenirea.

Atâta timp cât ce e pur nu va fi separat de ce este impur, viaţa oamenilor nu va avea sens.

*

După aceste evenimente, noul se va revărsa imediat peste lume. Va începe o epocă frumoasă. Astăzi e greu ca iarna. Dar ne găsim la sfârşitul iernii, totul e mai uşor primăvara, vara şi toamna.

Când va veni noul, violenta nu va mai exista. Nu va mai rămâne nimic din armele, închisorile şi tribunalele de astăzi. Ne vom debarasa de ordinea din prezent. Dumnezeu va crea o lume nouă. Când vor intra în noua viaţă, oamenii vor vorbi cu îngerii şi cu Dumnezeu. Cum vor vorbi cu Dumnezeu? în tăcere. Veţi privi stelele, luna şi

soarele în tăcere şi vă veţi bucura. Dumnezeu se află în ele. Vă veţi bucura când veţi vedea fiecare piatră, fiecare plantă şi fiecare animal. Dumnezeu se află în ele. Vă veţi bucura simţind adierea blândă, vă veţi bucura în faţa micului izvor limpede. Dumnezeu se află în ele.

CALEA SPRE DUMNEZEU

Studiaţi iubirea ca forţă interioară. Toţi trebuie să *fii* aveţi acest scop.

Ştiinţa iubirii este ştiinţa de astăzi şi cea a viitorului.

Care este calea ce duce la iubire? Un discipol s-a dus la maestrul lui şi i-a cerut să-i explice ce este iubirea. Maestrul l-a dus lângă un râu, l-a apucat de gât şi i-a scufundat capul în apă. L-a ţinut aşa un timp şi, după ce i-a scos capul din apă, l-a întrebat: „Ce-ai simţit în apă?”. Discipolul a răspuns: „Am simţit o nevoie stringentă să respir!” Atunci maestrul i-a spus: „Când vei simţi o nevoie la fel de puternică de iubire, ea va veni la tine”. Pentru ca iubirea să vină la tine, aşază-te în locul pe care natura ţi l-a ales şi aşteaptă. Altfel iubirea va trece mai departe fără să vină la tine. Vrei să ştii cum să-ţi recunoşti locul. Când te aşezi în locul tău, te simţi împăcat cu lumea întreagă, pregătit să-i ierţi pe toţi. Orice dizarmonie care se produce în tine îţi va arăta că nu eşti în locul tău.

IUBIREA VA ORGANIZA NOUA CULTURĂ

În viaţă există o perfecţionare continuă.

În lume există acum o ordine omenească. Ea se va prăbuşi. Lumea nu poate fi ameliorată în modul în care oamenii au lucrat în trecut, nici în modul în care lucrează astăzi.

Unii spun că Dumnezeu i-a creat, pe unii, stăpâni, iar pe alţii, servitori, pe unii, bogaţi, iar pe alţii, săraci. Este greşit. Această lume, această ordine în care unora le este foame şi ceilalţi au totul din abundenţă n-a fost creată de Dumnezeu. Alţii se întreabă cum a putut Dumnezeu să permită existenţa în lume a unor astfel de nenorociri, de nedreptăţi sociale.

Toate acestea au fost permise de oameni, dar sunt

puse pe seama lui Dumnezeu.

Versetul „Totul a fost creat de El” se referă la lucrurile mari şi eterne din lume, în timp ce tot ce este trecător, temporal nu e creaţia lui Dumnezeu. Tot ce face omul din proprie iniţiativă nu e de la Dumnezeu.

Ni se aminteşte versetul care spune că „orice putere vine de la Dumnezeu”. Din acest verset lipseşte un cuvânt.

Trebuie spus: „Orice putere dreaptă vine de la Dumnezeu”. Şi legea iubirii face parte din orice putere dreaptă.

Cultura actuală este pusă la încercare. O cultură clădită pe nisip nu poate fi solidă. Oamenii nu ştiu să trăiască, nu ştiu să se hrănească, nu ştiu să construiască locuinţe etc. Ce-aţi putea aştepta de la o astfel de lume? Dar totul va fi transformat.

Noua învăţătură oferă metode corecte pentru organizarea societăţii viitoare.

Culturile care au fost întemeiate pe forţă au pierit.

Învăţătura pe care v-o transmit a fost experimentată. Ea conţine metodele de bază care le arată oamenilor modul de a trăi. Astăzi vă dăruiesc o învăţătură divină care va sluji ca bază ordinii viitoare. Această învăţătură se sprijină pe legile inteligente ale naturii.

La momentul potrivit, omida spune: „Am mâncat şi am băut foarte mult, sunt ghiftuită. Acum las frunzele celorlalţi. Se încolăceşte în cocon. Apoi din cocon iese un fluture, care îşi ia zborul şi începe să se hrănească cu sucul florilor. Când va deveni lumea mai bună? Când omizile se vor transforma în fluturi.

Problemele sociale pot să fie rezolvate într-un mod foarte simplu. Vor începe să fie soluţionate când îşi va face apariţia la om noua conştiinţă.

Îmi veţi spune că toată lumea vrea să se instaureze o nouă ordine. E foarte bine, sunt de acord cu voi. Dar ce se va întâmpla dacă veţi avea o ordine nouă, dar veţi păstra acelaşi caracter, aceleaşi defecte? E uşor să distrugi ce e vechi, dar ce veţi reuşi să construiţi păstrându-vă acelaşi

caracter rău? Natura nu va permite asta. Ea distruge şi construieşte în acelaşi timp.

În momentul în care faci o greşeală, eşti în întuneric. Tragedia oamenilor constă în faptul că vor să facă lucrurile în întuneric.

Nu condiţiile exterioare creează dificultăţi în viaţa oamenilor, ci condiţiile interioare. Dumnezeu a creat lumi în care fiinţele dispun de toate condiţiile de viaţă necesare. Au fost prevăzute toate lucrurile de care au nevoie. Aşadar, condiţiile exterioare sunt dintre cele mai favorabile, dar lipsesc condiţiile interioare. Adică lipseşte conştiinţa nouă.

Cauza lucrurilor se ascunde în lumea cauzală. Mentalul şi inima trebuie să treacă dintr-o stare de conştiinţă în alta.

Unii vor să-i organizeze pe oameni. Lumea oamenilor este deja organizată. Fiecare fiinţă cu conştiinţa trează face parte din această lume organizată. Cei a căror conştiinţă nu s-a trezit încă se vor pregăti să intre în această lume organizată.

Oamenii de astăzi vor întâi să reorganizeze omenirea, apoi societatea, apoi celula familială şi la urmă individul. Dar acest drum nu este cel corect. Vă ofer lămurirea următoare. Gândiţi-vă, de exemplu, la cei mai vestiţi muzicieni care au făcut studii de muzică. Ei»

cunosc cu adevărat această artă şi veţi putea forma cu ei orchestra pe care o doriţi. Într-un sfert de oră sau într-o jumătate de oră, veţi avea cea mai bună dintre orchestre şi o interpretare remarcabilă.

De ce? Pentru că fiecare dintre muzicieni îşi cunoaşte perfect partitura. Încercaţi să adunaţi persoane care n-au habar de muzică pentru a forma o orchestră. Degeaba ar veni s-o conducă zece dintre cei mai buni dirijori.

Oamenii doresc o ameliorare fizică a ordinii mondiale, dar trebuie să se producă şi o ameliorare spirituală.

Despre ce conştiinţă vorbesc? Oamenii trebuie să-şi bazeze viaţa pe iubire şi, mulţumită ei, vor crea noua

conştiinţă.

Suferinţele oamenilor de astăzi sunt mai mari decât cele din timpul lui Hristos. Soluţionarea problemelor dificile va fi adusă de iubire. Ea va veni sub o formă reală, vie şi va mătura tot ce e vechi.

Astăzi ţările europene se găsesc într-o fază de distrugere. Nu aplică învăţătura lui Hristos, ci învăţătura trecutului îndepărtat. Războiul este o supravieţuire a celor mai vechi credinţe. Cultura străveche se manifestă sub forme noi.

Ideea mea esenţială este următoarea: iubirea este

*

soluţia problemei sociale.

Cum? Înlocuiţi neiubirea cu iubirea. Iubirea rezolvă»

toate problemele, şi ale intelectului, şi ale inimii, şi ale societăţii.

*

MAREA LEGĂTURĂ

Iubirea pentru Dumnezeu vine astăzi. Această iubire îi va uni pe toţi oamenii. Toţi caută o lege mare capabilă să creeze o unire a tuturor oamenilor, a tuturor fiinţelor. Această lege este cea a iubirii. Nu există altă lege, alt sistem, cu excepţia iubirii, în stare să vă îmbunătăţească viaţa. O puteţi pune în practică, dar e important s-o faceţi în mod corect.

Există o singură putere în lume: puterea iubirii. Nu recunosc nicio altă putere. Nu există putere mai mare decât cea a iubirii.

Orice altă putere se înclină în faţa ei. Nu există fiinţă, mică sau mare, care să nu se încline în faţa iubirii. Pentru construirea ordinii mondiale noi, trebuie aplicată legea iubirii.

Cea de-a doua lege este cea a înţelepciunii. Iubirea aduce viaţă, înţelepciunea aduce lumină şi cunoaştere.

A treia lege este cea a adevărului, care aduce libertatea.

Fără aceste trei legi, nu se poate construi nicio

societate, niciun stat. Ele sunt principiile de bază ale vieţii viitoare. Fără ele nu există nicio învăţătură.

Aceste legi sunt aplicate peste tot în natură.

O deviză spune: „Unirea face puterea”. Dar lipsesc de aici două cuvinte. Ar trebui să sune aşa: „Unirea în iubire face puterea”.

Iubirea uneşte. O unire fără iubire este creată în mod mecanic. Oamenii doresc unirea, dar unirea fără iubire este imposibilă. Legea spune: Iubirea creează o legătură între toate fiinţele. Există o verigă comună care poate să lege omenirea întreagă: iubirea. Câţiva oameni de afaceri se pot uni ca să lucreze împreună. Dacă sunt împreună din interes comercial, gruparea lor nu va dura, se va destrăma.

Nu are nicio legătură cu o asociere adevărată. Dacă vă leagă iubirea divină, nicio forţă nu e capabilă să distrugă această legătură. Dacă această legătură nu există, totul se va transforma în praf şi pulbere. Atâta timp cât iubirea nu e prezentă printre oameni, ei vor vorbi limbi diferite, care vor face imposibilă înţelegerea reciprocă.

IUBIREA UNIVERSALĂ

O frunză trebuie să iubească toate celelalte frunze ale copacului, pentru că depinde de ele. Există o legătură interioară între toate fiinţele. Trebuie să aveţi o relaţie interioară cu toate fiinţele vii. Căutăm acele relaţii *fii* care au existat la început între suflete.

În fiecare fiinţă, fiecare plantă, fiecare animal sau fiecare om, veţi găsi cel puţin o trăsătură pozitivă pentru care să le puteţi iubi. Atâta timp cât unele persoane vă sunt plăcute şi altele dezagreabile, veţi vedea lucrurile în afara iubirii.

Chiar şi în forma cea mai mică se ascunde un înger care, după mii şi milioane de ani, va schimba această formă şi va manifesta cunoaşterea pe care o poartă în el.

Astăzi veţi studia iubirea pentru Tot. Este o lege pe care o veţi învăţa de la Dumnezeu. Nu puteţi învăţa singuri această lege. Numai cel care ştie poate să vă arate cum să

iubiţi Totul. Cine este acest ştiutor? Dumnezeu. Dacă nu vă învaţă, veţi rămâne neştiutori.

Ce trebuie să facă râul când trece printre copaci? Trebuie să lase ceva din el. Ce trebuie să facă omul când trece printre ceilalţi oameni? Trebuie să lase ceva din el. Dacă sunt morţi, trebuie să-i trezească, să-i aprindă ca să se lumineze. Când vei intra în iubirea universală, vei asculta cântecul păsărilor, zbârnâitul cărăbuşilor, zborul fluturilor şi te vei bucura. Vei privi florile care se deschid, copacii care îşi pregătesc roadele, soarele care străluceşte şi te vei bucura. Şi, în sfârşit, când vei intra printre oameni, te vei bucura din nou ascultându-i cum vorbesc.

În iubirea universală, toate fiinţele vor deveni prietenele tale. Chiar şi târâtoarele, chiar şi broaştelerâioase, care îţi stârneau dezgust, îţi vor deveni prietene. Dezgustul tău se va transforma în compasiunea pe care o vei avea pentru ele. Când vei vedea o broască-ţestoasă, o broască-râioasă sau un şarpe, vei şti de ce ţestoasa poartă acea povară în spinare, de ce şarpele se târăşte, de ce broasca-râioasă este rece. A pune în practică această iubire înseamnă a fi un spirit elevat şi mare.

După părerea mea, orice inimă care nu e deschisă de dimineaţa până seara, ca să dăruiască tot ce are şi să primească tot ce i se dăruieşte, este o inimă anormală.

Intrând în iubirea universală, vei intra în legătură cu universul întreg. Atunci vei simţi suferinţele tuturor fiinţelor vii.

*

Iubeşti o persoană. Dumnezeu vrea să le iubeşti şi pe celelalte aşa cum iubeşti acel suflet. Iubirea ta pentru acel suflet este eşantionul prin care Dumnezeu îţi arată felul de a-i iubi şi pe ceilalţi.

Dacă băcanul are un singur client, dă faliment. Dacă un om iubeşte doar o persoană, este un băcan cu un singur client. Dacă iubeşte o sută de persoane, e un băcan cu o sută de clienţi. Cu cât persoanele pe care le iubeşti sunt mai numeroase, cu atât câştigul tău este mai mare.

Cu cât numărul persoanelor de care eşti legat e mai mare, cu atât conştiinţa ta este mai puţin vulnerabilă şi memoria, mai imbatabilă. Reuşita, succesul unui om depinde de numărul de suflete de care este legat. Dacă iubeşti o persoană, ştiinţa ta se reduce la unu. Dacă iubeşti două persoane, ştiinţa ta se reduce la doi. Numărul de persoane pe care le iubeşti determină gradul ştiinţei tale.

În iubirea universală, simţi o bucurie interioară. Conştiinţa tuturor fiinţelor formează un tot şi tu conversezi cu această conştiinţă globală.

Marea iubire reprezintă apele mari. Nu sunt nămoloase şi nu formează noroi. Apele mici sunt mocirloase şi formează noroi.

Învăţătura pe care v-o transmit nu este una a moralei obişnuite.

Este o învăţătură a marii iubiri. Această iubire este capabilă să amelioreze sănătatea, să lumineze inteligenţa, să lărgească inima, să dea avânt minţii. Indiferent de gruparea din care faci parte, de poporul din care provii, foloseşte te de această învăţătură.

Când întâlnesc o fiinţă, nu vreau să cunosc detaliile trecutului ei. Nu mă interesează. De ce aş introduce în mine ceva negativ?

Cel care cântă din gură sau la un instrument, în faţa publicului sau a unei singure persoane, trebuie să fie iubit.

Este de ajuns ca un singur suflet să vă iubească, şi veţi fi ajutaţi să depăşiţi dificultăţile din viaţa voastră. Imaginaţi-vă atunci ce va deveni cel spre care îşi îndreaptă iubirea nu unul, ci nenumărate suflete. O astfel de fiinţă poate să ajungă foarte bine cântăreţ, muzician, dar şi pictor sau savant, tot ce doreşte.

Atunci ne putem imagina ce înflorire, ce cultură superioară va exista pe pământ când va veni iubirea tuturor faţă de toţi.

REZISTENTA

Maestrul ne ajuta să vedem realitatea şi ne elibera

astfel de iluziile şi de umbrele vieţii. Astfel ne arăta direcţia corectă de urmat.

*

*

* * *

Iubirea formează aliajele cele mai rezistente. Nu există forţe care să poată separa elementele unite de ea. Ceea ce oamenii numesc „iubire" nu e iubire, deoarece cele două elemente pe care le-a legat acea iubire se separă. Acolo unde iubirea creează o legătură, separarea nu există. Orice aliaj în care Dumnezeu nu e prezent este condamnat să se descompună. Cum veţi recunoaşte iubirea divină? Ea creează aliaje rezistente.

Cineva zice: „Aveam o iubire, dar s-a stins". Cum ar fi posibil ca lampa pe care a aprins-o Dumnezeu să se stingă? E cu neputinţă.

Îl numesc prieten pe cel care îmi este prieten nu numai într-o singură viaţă, ci şi din momentul ieşirii mele din Dumnezeu şi în restul până la întoarcerea mea în Dumnezeu.

Iubirea între suflete care se manifestă astăzi este rezultatul unor relaţii care au existat între ele vreme de câteva existenţe. Această iubire a fost pregătită de mii de ani. Veţi considera, deci, iubirea un act sfânt al vieţii.

Calităţile iubirii divine sunt constanţa şi inalterabilitatea. Dacă iubirea unei persoane pentru voi se modifică, aceasta înseamnă că nu v-a iubit niciodată.

Când un ins zice că iubirea slăbeşte, aceasta are legătură cu dispoziţiile lui trecătoare pe care oamenii le numesc în mod greşit „iubire". Cineva spune: „Cândva aveam iubire, dar astăzi sunt bătrân şi am pierdut-o". Nu, nu e iubire. Este doar o grefă trecătoare. Iubirea nu se pierde niciodată, dar curentul iubirii care trece printr-o fiinţă se poate întrerupe.

Cel care înţelege legile iubirii este capabil să-şi restabilească primele relaţii cu ea şi s-o dobândească din nou, în timp ce acela care nu înţelege legile iubirii va

regreta că a pierdut-o. În realitate, n-a pierdut-o, trebuie doar să poată restabili curentul întrerupt.

Când studiaţi manifestările iubirii la oameni, remarcaţi că acest curent se întrerupe în mod constant. Dar este numai o aparenţă, asta implicând doar conştiinţa exterioară a fiinţei, nu şi esenţa ei. Există obstacole exterioare, nori în conştiinţă care, în aparenţă, întrerup iubirea.

Cu cât domeniul de conştiinţă în care fiinţa urcă va fi mai înalt, cu atât iubirea ei va fi mai continuă. Voi face o comparaţie. Vă aflaţi într-o cameră şi priviţi pe fereastră.

În acest timp, trece pe stradă prietenul vostru. Îi urmăriţi mişcările şi îl vedeţi până la o anumită distanţă. După un moment, iese din raza voastră vizuală, deoarece înălţimea la care vă aflaţi nu vă mai permite să-l vedeţi. Dacă urcaţi mai mult, îl veţi vedea tot timpul. Cu cât treapta pe care vă plasaţi este mai înaltă, cu atât iubirea voastră va fi mai neîntreruptă.

Am văzut fiinţe drepte care, după ce au dus o viaţă dreaptă, au spus într-o zi: „Nu merită să trăiesc aşa”. De ce? Pentru că n-au avut o înţelegere profundă a vieţii.

O persoană o iubeşte pe alta şi este gata să facă totul pentru ea. Dar se întâmplă că ultima lasă mâncarea să se ardă pe foc, iar prietenul îi spune un cuvânt jignitor. Atunci fiinţele care veniseră să trăiască în ei pleacă. Astfel se pierde iubirea, dar e ceva temporar, în aparenţă.

Dacă sentimentele vă sunt schimbătoare, într-o zi veţi suferi din această cauză.

*

REALITATEA RELATIVĂ ŞI REALITATEA ABSOLUTĂ

Omida este materialistă, coconul este idealist, în timp ce fluturele este realist. Vorbesc în mod simbolic. Imaginaţi-vă o cameră în care trăieşte o persoană. Acea cameră este închisă pe toate laturile. Este luminată. Persoana prezentă examinează camera. Este o materialistă. Altă persoană face o gaură în perete şi examinează prin ea ce se află în exterior. E o idealistă.

Realistul se plimbă însă liber în interiorul şi în exteriorul camerei.

Când afirmăm că material nu înseamnă real, vrem pur şi simplu să spunem că lucrurile materiale sunt o rezultantă. Rezultatul nu poate să existe decât dacă cel puţin două sau trei forţe au contribuit la realizarea lui. Când studiem materialul, nu trebuie să-l separăm de divin şi de spiritual, deoarece este o manifestare, un rezultat al spiritualului.

Materialul şi spiritualul sunt una. Sunt două curente ale vieţii universale. Dacă nu poţi să înţelegi viaţa materială, nu poţi să înţelegi nici viaţa spirituală, şi viceversa.

Considerăm real ceea ce vedem, şi avem dreptate. Dar la fel de real este şi ceea ce nu vedem.

Lumea cealaltă şi această lume sunt una şi aceeaşi. Această lume este un sector mic, o proiecţie mică a celeilalte lumi.

Lumea îngerilor este mai reală decât a noastră.

Cum a fost creat universul? Este o întrebare deplasată, nepotrivită, pentru că universul există. Zicând aceasta, înţeleg lumea reală, deoarece lumea fizică este o umbră. În ceea ce priveşte crearea lumii fizice, nu este vorba despre creaţie, ci despre manifestare, despre exprimare. Lumina care există veşnic se găseşte deasupra lumii fizice. Umbra poate să apară, să dispară, să apară din nou etc.

În prezent, trăim într-o lume temporală. O persoană care doarme şapte ore visează, de exemplu, că-şi termină studiile universitare, că primeşte o diplomă, că este numită profesor şi se trezeşte. Cum e posibil ca acea persoană să-şi termine studiile şi să devină profesor în şapte ore? În vis, asta este considerat real, dar, în realitate, e o iluzie. Pe pământ există lucruri iluzorii. Când ne trezim în lumea reală, înţelegem că ce este pe pământ e iluzie. Nu cu totul iluzoriu, dar mai puţin real.

Realitatea absolută este felul în care Dumnezeu

percepe lumea. Realitatea relativă este felul în care oamenii cei mai inteligenţi percep lumea.

LEGEA DREPTĂŢII

Lumea de acum, în totalitatea ei, este construită pe o bază falsă.

Fiecare popor este o parte din organismul invizibil al omenirii. Fiecare popor dezvoltă virtuţi şi capacităţi specifice. Fiecare popor este un element al naturii şi, din acest motiv, are o misiune de îndeplinit în lume. Fiecare popor primeşte energii cosmice specifice, le transformă şi le transmite celorlalte popoare. Din acest motiv, fiecare popor are locul şi importanţa lui în viaţa ansamblului omenirii. Fiecare popor trebuie să creeze o idee folositoare pentru omenire.

Astăzi oamenii cred că sunt singurul factor important, că totul depinde de ei. E fals. Există un factor divin pe care oamenii îl neglijează. O lege spune: „Orice stare trebuie să respecte dreptul divin în lume”. Orice popor, orice individ trebuie să respecte dreptatea divină în lume. Ea cere respectarea fiecărei fiinţe, protejarea drepturilor sale şi crearea de condiţii necesare dezvoltării. Nu distruge mica floare! Când citeşti o carte, nu trebuie să-i rupi paginile. Toate fiinţele din natură sunt litere pe paginile cărţii sale. Nu trebuie să faci să dispară niciuna dintre litere, niciunul dintre cuvintele din cartea naturii, altfel sensul se va pierde.

Orice încălcare a dreptăţii divine provoacă consecinţe. Asta este valabil atât în viaţa personală, cât şi în cea colectivă. Niciun ministru, niciun om de stat nu poate să încalce această lege. Ştiţi care va fi condamnarea unui om de stat care a acţionat în mod nedrept? După ce va muri, va fi pus într-un bou căruia i se va tăia gâtul. Imediat după aceea acest om va intra în alt bou, care va fi ucis şi el în acelaşi fel. Apoi va fi în tra într-un iepure care va fi omorât. Acest om îşi va aminti toate astea. Şi, când va reveni din nou pe pământ ca om, va zice: „Oare te-ai simţit vreodată ca un bou cu gâtul tăiat, ca un iepure ucis de un

glonţ?”. După tot ce a trăit, nu va mai încălca legea dreptăţii.

Există în natură o lege: când un popor ucide reprezentanţi ai altui popor, le distruge corpurile şi trebuie să le dea altele noi, adică indivizii ucişi trebuie să se nască în poporul agresorului. Evreii masacraţi de germani se vor naşte în Germania şi prin aceasta vor transforma profund spiritul poporului german.

Popoarele trebuie să se pregătească pentru aplicarea legilor divine. Avem nevoie de oameni de stat inteligenţi, care să aplice în lume legile divine; nu era necesar să fie inventate altele.

Toate popoarele vor deveni mai inteligente, fiindcă astăzi legea vine folosind drumul invers. Lumea are nevoie de oameni de stat inteligenţi pentru ca multe dintre nenorocirile popoarelor să fie evitate. Dar, pentru că asta nu s-a întâmplat, Dumnezeu a folosit calea inversă: popoarele devin inteligente şi nu vor aştepta până devin inteligente guvernele.

Dacă urmaţi noua învăţătură, veţi găsi modalitatea de a vă plăti datoriile. Forţa învăţăturii noi constă în faptul că poate să plătească toate datoriile.

Dacă acceptaţi noua învăţătură, nu va mai rămâne datorie neplătită, mă refer la karma. Popoarele europene suferă karma lor. Trăiesc strivite sub apăsarea ei.

Astăzi există tendinţa de unificare a popoarelor. Toate popoarele trebuie să se unească. În această unire, trebuie să se aibă în vedere binele nu numai al unuia singur, ci şi al tuturor popoarelor. Legea spune: în fiecare popor există ceva bun. În unire, ce are bun un popor va fi transmis celorlalte. Ce au bun englezii, germanii, ruşii etc. va fi transmis celorlalte şi va fi creat un nou curent. Crearea unei legături între popoare va genera omul nou, va genera o nouă natură umană.

Naţionalismul trebuie să ajungă la sfârşitul său. Nu trebuie să întreţinem ura între popoare.

Naţionalismul e ceva inutil, lipsit de obiect. Se spune

„o mare naţiune”. Nu!

O naţiune vrea să fie mare ca să comande, să li se impună celorlalte popoare. Este o idee care face parte din vechea cultură. O naţiune nu trebuie să aibă ca scop mărirea teritoriului său. Toate popoarele făcând parte din acelaşi organism, o naţiune mare va semăna cu un picior prea dezvoltat

În comparaţie cu celălalt, rămas prea scurt. Atunci vom avea un corp anormal. Aceasta va provoca fricţiuni, dureri, neplăceri.

Rusia este legătura dintre Orient şi Occident. Este intermediară între Europa şi Asia. Aceasta este una dintre sarcinile sale. Ceea ce idealizăm la ea este lumina care vine de la loja albă. Fiecare popor trebuie să-L slujească pe Dumnezeu. Aşa arată noul în lume.

Acesta este viitorul fiecărui popor. Un popor care nu-L va sluji pe Dumnezeu va plăti. Poporul bulgar n-a fost trimis ca să lucreze pentru o Bulgarie mare, ci ea să împlinească voia lui Dumnezeu, ca să-L slujească pe Dumnezeu. N-o să mai fie o Bulgarie mare, o Rusie mare, o Germanie mare, o Anglie mare etc. Nu va mai fi o forţă mare, ci popoare care îl slujesc pe Dumnezeu, care respectă legile divine. Fiecare popor care îl slujeşte pe Dumnezeu va avea binecuvântarea Lui, va primi mari binefaceri, va fi un popor avansat.

Ce înseamnă să-L slujeşti pe Dumnezeu? în cazul de faţă, înseamnă următoarele:

— Aplicarea principiilor dreptăţii divine;
— Nicio folosire a forţei;
— Cooperarea popoarelor, întrajutorarea;
— Nicio dominare, doar slujire.

Nu cantitatea (întinderea teritoriului şi numărul locuitorilor) face măreţia unui popor, ci calitatea. Orice popor care nu vrea să-L slujească pe Dumnezeu va fi lipsit de toate binefacerile, va fi răspândit ca poporul evreu şi va dispărea de pe faţa pământului.

Măreţia unui popor constă în felul în care îl slujeşte

pe Dumnezeu. Atunci un astfel de popor este puternic şi nimic nu-i poate rezista, este învingător întotdeauna şi în toate împrejurările.

Binefacerile divine de care dispune sunt inepuizabile.

Fiinţele avansate, strămoşii omenirii, care sunt pe cale de a coborî pe pământ, vor ajuta popoarele care îl slujesc pe Dumnezeu în mod corect, dar popoarele care nu vor să-L slujească nu vor primi niciun ajutor.

Niciun popor nu va domina. Cel ce vrea să fie stăpân se înşală. Într-o epocă îndepărtată trăiau animale foarte mari. Ce s-a întâmplat cu ele? Dumnezeu le-a exterminat. Astfel cei care vor să fie stăpâni vor fi şi ei exterminaţi şi trimişi altundeva. Căci aşa a fost zis: „Cei blânzi vor moşteni pământul” (*Matei 5, 5* (*n.tr.*)).

Imaginează-ţi că o sută de persoane îţi datorează bani. Îţi vor strica viaţa. E preferabil să nu le ceri nimic, să le uiţi. În caz contrar, dacă faci procese împotriva a o sută de persoane, unul pe lună, socoteşte numărul de luni în care vei fi obligat să discuţi, să te cerţi şi să trăieşti în nelinişte. Poate vei reuşi să primeşti înapoi 1.000 de leva, dar vei fi cheltuit mult mai mult. O persoană vine să te vadă şi-ţi zice –, „N-am bani, nu pot să plătesc”. Pentru că n-are, las-o în pace. Turcii spun: „Ce datorezi, nu da. Ce ţi se datorează, nu lua”. Aplicând asta la scară mare, înseamnă că trebuie să se practice iertarea reciprocă în relaţiile dintre popoare.

Sunt întrebat când se va realiza noul pe pământ. Călătorim încet într-o şaretă trasă de boi. Înaintăm mai repede într-o şaretă trasă de cai, şi mai repede în automobil. Viteza unui avion este şi mai mare. Dar cea mai mare este viteza luminii. Întrebaţi când se vor rezolva lucrurile? Dacă, bunăoară, călătoriţi în şareta trasă de boi, veţi avea nevoie de mult timp. În schimb, dacă veţi călători cu viteza luminii, totul se va aranja în foarte scurt timp.

CHINUL, MUNCA, ÎNDELETNICIREA

În funcţie de scop, facem deosebire între trei feluri de activităţi. În primul rând, avem chinul, care înseamnă

să munceşti forţat, să cobori. În al doilea rând, munca înseamnă să lucrezi pentru un salariu, să ieşi din materia densă şi să păşeşti mai sus. În al treilea rând, îndeletnicirea este o activitate benevolă, exercitată din iubire. Îndeletnicirea înseamnă adevărata cultură.

Munca este pregătirea pentru cultură. În stadiul de muncă, omul acţionează pentru o recompensă, pentru propriul interes, pentru bani.

Pe pământ, activitatea supremă este activitatea din iubire. Activitatea al cărei scop este iubirea este superioară activităţii obişnuite. Este activitatea în care individul se sacrifică pentru ceilalţi, se sacrifică pe sine. Hristos a făcut-o. Dar acestea sunt lucruri de un grad înalt, ce nu pot fi înţelese în deplinătatea lor. Noul care vine în lume este activitatea din iubire.

Am spus înainte că, în funcţie de impulsul pe care ni-l dau, există trei feluri de activităţi: chinul, munca, îndeletnicirea. Pentru mai multă claritate, formulez aceeaşi idee în felul următor –, activitatea este stimulată de trei factori: legea, banii şi iubirea.

Primul factor este legea. Când lucrezi constrâns de lege, nu eşti liber. Când lucrezi pentru bani, ai puţin mai multă libertate. Când lucrezi din iubire, ai libertate deplină. Până acum, am fost în slujba legii, a banilor. De ce n-am putea astăzi să slujim iubirea?

Eşti mobilizat şi ţi se spune: „Vei lupta pentru patrie sau vei face această treabă”.

O faci fără salariu, pentru nimic, deoarece eşti constrâns de lege.

A doua morală spune: „Vei munci pentru bani”. O persoană îţi cere să munceşti, iar tu zici: „Nu muncesc gratis”. Ţi se propune un salariu mic şi refuzi. Ţi se propune un salariu dublu, refuzi, dar, când ţi se mai dă ceva pe lângă ultima sumă, accepţi şi începi să munceşti.

După regulile legii şi banului, ajungem la a treia: a lucra din iubire. Când lucrezi din iubire, primeşti şi în acest caz o plată, dar cu totul diferită. Lumea intră, în

prezent, într-o ordine nouă, cea a iubirii, care este factorul cel mai puternic.

De la stadiul muncii pe bani, omul trebuie să treacă la stadiul îndeletnicirii din iubire. Este activitatea supremă, drumul ce duce la libertate.

Două exemple: un muzician merge, din compasiune, într-un spital şi cântă în faţa bolnavilor fără să primească plată; un pictor îşi expune gratuit tablourile în faţa bolnavilor, ca să le ridice moralul.

Astăzi muncim pentru bani, fără să ne îndeletnicim cu ceva din iubire. Aceasta din urmă este marea sarcină care îi revine generaţiei viitoare.

Cel care se chinuieşte muncind să treacă la munca remunerată. Cel care munceşte pentru bani să treacă la îndeletnicirea din iubire.

Cea mai mică muncă, cel mai mic serviciu făcut din iubire dobândeşte o mare valoare.

Iubirea trebuie să fie mobilul oricărui lucru. Vă spun o poveste mistică. Cu mult timp în urmă, trăia un rege. Într-o zi, plimbându-se prin grădinile sale, a cules cireşe şi a umplut un coş. A venit atunci un copil şi l-a întrebat: „Poţi să-mi vinzi din ele?”. Regele i-a răspuns: „Cireşele nu sunt de vânzare”. Atunci copilul l-a întrebat –, „Poţi să-mi dai?” Şi regele a răspuns: „Da, pot să-ţi dau”. Copilul era şi el inteligent. După ce a primit cireşele, a zis: „Pot să duc eu coşul?”. Regele a fost de acord. După o clipă, l-a întrebat pe copil: „Pot să te plătesc?”. Copilul a refuzat.

Când un individ lucrează pentru altul, consumă energie divină care nu poate fi plătită, fiind inestimabilă. Din acest motiv cel care lucrează nu trebuie să fie plătit. Dacă i se dă ceva, să fie o remuneraţie prin iubire, nu prin salariu.

Când faci ceva fără iubire, comiţi o crimă. Când iei ceva fără iubire, comiţi un furt. Când primeşti ceva fără iubire, săvârşeşti un furt.

Tot ce este făcut cu iubire are un sens.

În îndeletnicire nu trebuie să existe niciun obiectiv

material. Atunci vom fi liberi şi independenţi.

Să fii totalmente dezinteresat este noua morală.

Munca în care banii joacă un rol nu este divină. Cea în care banii nu joacă niciun rol este divină.

Când te duci la cineva, îi spui: „voi lucra pentru tine gratuit”. Îţi termini treaba şi pleci.

Fiecare popor are nevoie – ca să se transforme, ca să suprime închisoarea, spânzurătoarea – de o idee nouă, de o cultură nouă.

În viitor, fiecare va lucra gratuit.

Până când se va chinui omul trudind? Până în momentul în care va începe să lucreze din iubire. Voi merge primul la câmp să lucrez cinci ore pe zi gratuit.

Dacă vom face astfel, vom fi un popor elevat, închipuiţi-vă ce ţară ar fi Bulgaria dacă toţi bărbaţii şi toate femeile s-ar comporta în acest fel!

Adevărata muncă este aceea la care ia parte iubirea.

Oamenii sunt ciudaţi uneori. Când devin religioşi, spirituali, îşi părăsesc munca. Nu, tocmai acela este momentul în care să începi să lucrezi şi, în plus, gratuit.

Adevărata morală spune: „Tot ce face omul trebuie să fie dictat de iubire”.

Acolo unde lipseşte iubirea, există crimă, minciună, rău.

De ce lumea nu este încă una a armoniei? Ne aflăm în pragul acestei lumi. Omenirea viitoare va dori un cer nou, un pământ nou, o ordine nouă a lucrurilor. În cer, primul articol al constituţiei spune: „Vei lucra gratuit”.

Cât plăteşti pârâul care îţi irigă grădina? Dacă El este în stare să te servească gratuit, de ce n-ar fi în stare şi omul?

Această întrebare trebuie să se înţeleagă într-un sens mai larg. Nu aştepta să fii plătit pentru munca ta, nu aştepta mulţumiri şi recunoştinţă; ar fi ca şi cum ai aştepta un salariu. Vei lucra fără să aştepţi nimic în schimb. Când ţi se va mulţumi pentru ce-ai făcut, îţi vei primi salariul. Dacă nu ţi se va mulţumi, îţi vei primi binecuvântarea în

viitor.

Munca ta, fizică sau spirituală, trebuie să fie făcută în bună-dispoziţie şi eu iubire. Nu-i este permis discipolului să rămână inactiv.

În ordinea mondială nouă, fructele nu se vor vinde. Veţi dărui fructele din iubire şi vi se vor dărui fructe din iubire. Orice îndeletnicire al cărei mobil e iubirea este plăcută.

Ce este omenesc aduce suferinţă, ce e divin, bucurie. De ce există suferinţe în lume? Pentru că

*

omenescul predomină divinul. Dezacordurile decurg din ordinea omenească, binefacerile, din ordinea divină.

Oamenii n-au studiat încă legile divine. Astăzi învaţă legi care nu sunt divine.

Când iubirea e prezentă, cântaţi bine. Când lipseşte, sunteţi lipsiţi de inspiraţie. Acolo unde iubirea nu acţionează, lucrurile stagnează.

Dacă vei trece o dată pe undeva fără iubire, vei vedea cum se vor comporta oamenii faţă de tine. Dacă vei mai trece odată cu iubire, vei vedea diferenţa. Lumea iubirii este o lume frumoasă. Legea iubirii este legea libertăţii. Doar lucrând din iubire este omul liber.

*

Libertatea se câştigă slujindu-l pe Dumnezeu cu iubire. Sunteţi deseori în slujba altor fiinţe care n-au făcut nimic pentru voi. Atunci de ce să nu-l slujiţi pe Dumnezeu, care a făcut totul pentru voi, care v-a dăruit totul?

Toţi trebuie să devenim slujitori cu bunăvoinţă. Atunci, din trudă chinuită şi muncă plătită, intrăm în îndeletnicire din iubire. Truda chinuită şi munca plătită sunt karma, iubirea este dharma.

Mă întrebaţi în care dintre cele două legi vă aflaţi. Sunteţi în dharma. Când oamenii vor trăi în înţelegerea nouă, vor fi plătiţi dinainte.

Când îţi dă un fruct, mărul îţi spune: „Mănâncă-mă şi seamănă-mi seminţele”.

În viaţa nouă moneda de schimb va fi iubirea, nu banul. Când iubeşti pe cineva, l-ai plătit deja şi va face ceva pentru tine. Astăzi moneda de schimb este banul. Cu cât eşti plătit mai mult, cu atât îţi faci treaba mai repede şi mai bine, şi viceversa.

Munca, până şi cea mai neînsemnată, făcută în numele iubirii divine, al înţelepciunii şi al adevărului divin, dobândeşte o valoare mare.

Astăzi, indiferent de munca pe care o fac, oamenii se aşteaptă să primească ceva. Nu e rău să primeşti ceva pentru munca ta, e normal.

Dar, spunând că trebuie să lucrăm gratuit, vreau să exprim ideea următoare: munca ta trebuie să fie făcută în acord cu legea iubirii, fără să te gândeşti dacă va fi plătită sau nu. Munca ta făcută cu iubire este inestimabilă.

Un om angajează lucrători cu ziua. Primul cere 500 de leva, al doilea, 400, al treilea, 300, penultimul, 10 leva, ultimul zice: „Nu vreau bani, o să-mi dai ce vei dori”. Seara, patronul l-a plătit pe fiecare cu cât a cerut, iar celui din urmă lucrător i-a dat de două ori mai mult decât celui care ceruse 500 de leva.

În această primăvară, aţi lucrat la câteva izvoare din această grădină. Oamenii din lume ar fi fost miraţi să ştie că aţi muncit gratuit şi, în plus, cu atâta zel şi bucurie. Dar ei nu ştiu că cei care lucrează din iubire primesc cel mai mare salariu: răsplata cea mai mare. Dar o primesc în secret, nu se ştie ce vor avea.

Nu există nimic mai frumos decât să lucrezi pentru Dumnezeu. O astfel de activitate nu e un chin, nu e o muncă grea. Regimul social actual este unul de muncă chinuitoare. Numai când iubeşti slujeşti. Altfel, slugăreşti.

Dumnezeu n-a creat stăpâni şi slugi, ci oameni care trebuie să trăiască precum fraţii. Stăpânii şi slugile sunt invenţii omeneşti. Toţi oamenii sunt fraţi şi surori şi între ei există relaţii libere şi curate.

Se spune: „Cei puternici îndreaptă lumea”. Dar cum? Punându-se în slujba celor slabi. Cei puternici trebuie să-i

slujească pe cei slabi. Într-o familie, eşti în slujba copilului, pentru că e slab. În societatea nouă va fi la fel, cel puternic îl va sluji pe cel slab.

Slujitorii cui trebuie să devenim? Ai iubirii, ai înţelepciunii şi ai adevărului.

Constrângerea, violenţa extremă care stăpâneau viaţa politică vor ceda locul colaborării şi slujirii.

Unii întreabă: „Cum s-ar putea trăi fără bani?”. Noi ne-am făcut din ban stăpân şi apoi am zis că viaţa e imposibilă fără el.

În lumea divină, nicio activitate nu e plătită. Acolo toată lumea lucrează gratuit. Va veni ziua în care banii nu vor mai fi utilizaţi. Dar sunt întrebat: „Cum vor trăi oamenii?”. Ca în cer. Dacă veţi merge în cer şi îi veţi propune cuiva bani, vă va răspunde: „Aici banii n-au valoare”. Va fi fericit să vă dea ceva gratuit. Aşadar, viaţa spirituală este exact opusul vieţii pământeşti. Cultura nouă este descinderea vieţii spirituale pe pământ.

Ordinea actuală este o consecinţă a păcatului. Sus, în lumea spirituală, există o viaţă cu o ordine ideală.

Alte fiinţe au încercat deja reformele sociale pe care ne propunem să le facem, le împrumutăm de la ele, dar credem că noi am creat această ordine socială. Ce se află în lumea spirituală este exact ce trebuie aplicat şi pe pământ. Moise a văzut sus modelul cortului sfânt şi l-a reprodus exact aşa cum îi fusese arătat.

În prezent, în lume mobilul este banul, deoarece iubirea lipseşte. În viitor, va fi altfel.

După ce a dat un concert, Paganini a întâlnit o fetiţă, care i-a spus: „Îmi pare rău că n-am putut să asist la concertul tău, dar n-am avut bani să plătesc biletul”. Paganini a mers acasă la fetiţă şi a cântat pentru ea, din iubire. Alt exemplu. Într-o zi, Paganini a văzut pe stradă un cerşetor bătrân care cânta la vioară. Bolul aşezat în faţa lui, unde trecătorii ar fi trebuit să pună monedele, era gol. Paganini a luat vioara cerşetorului şi a început să cânte. Mulţi trecători s-au oprit în jurul lor, iar bolul bătrânului

cerşetor s-a umplut curând de bani. Asta înseamnă să cânţi din iubire.

Dacă cineva vine la tine şi-ţi cere să lucrezi, să-i spui: „Nu lucrez pentru bani, voi lucra gratuit”.

N-am nevoie de bani, dar, când doresc, pot să dispun de ei. Unii îmi vor spune: „Arată-ne unde sunt bani”. Le răspund: „Nu. Când veţi începe să-l iubiţi pe Dumnezeu, veţi avea cheile tuturor caselor de bani”.

Unii zic: „Nu se poate trăi fără bani”. Este la fel de adevărat ca atunci când zicem că bolnavul nu poate să se mişte fără trăsură. Dar cel care e sănătos n-are nevoie de trăsură.

Bolnavul nu poate să trăiască fără bani, dar omul sănătos poate.

Astăzi legea şi banii guvernează lumea, deşi ar trebui s-o slujească.

Câte nopţi albe petrece o mamă care îşi creşte copilul? Cât de mult îl îngrijeşte? Sacrifică totul pentru el. Cine o plăteşte? Face toate astea pentru bani? Mama este slujitoarea iubirii, se sacrifică în numele iubirii. Ea ne dă exemplul slujirii gratuite.

Ordinea divină nu e pe placul tuturor. Există indivizi care trebuie să trăiască cu bani, în timp ce alţii vor trăi fără. Unii călătoresc într-o şaretă trasă de boi. Cel care se deplasează cu avionul va plăti mai mult, dar va ajunge mai repede la destinaţie.

Din punctul meu de vedere, lumea se va redresa când oamenii vor înţelege că trebuie să lucreze în mod dezinteresat, gratuit, din iubire. În viitor, o astfel de ordine va exista, şi acesta va fi lucrul cel mai sfânt din lume.

PROBLEMA SOCIALĂ

Oamenii trebuie să studieze legile care le guvernează corpul şi să le pună în practică în societate. Atunci în lume va domni ordinea. Trebuie să avem în vedere trei lucruri, în primul rând, pentru a cunoaşte legile lumii materiale, trebuie să studiem legile sistemului digestiv. În al doilea rând, pentru a cunoaşte legile lumii spiritului, trebuie să

studiem legile sistemului respirator. În al treilea rând, ca să cunoaştem legile lumii divine, trebuie să studiem legile creierului.

Stomacul are milioane de celule care lucrează în mod extrem de precis şi în armonie. Substanţa alimentară, chiar cea mai mică, este distribuită în toate locurile corpului ca să-l hrănească. Dacă ar trebui să plătim o centimă fiecărei celule pentru munca ei, care ar fi suma totală? Şi, dacă ar trebui să plătim 1, 10 sau 100 de leva fiecăreia, ar putea omul să plătească o astfel de sumă? Suntem în stare să plătim pentru munca acestor celule? Nu. Ele lucrează gratuit.

În lumea fizică ar fi la fel când starea divină ar fi instaurată pe pământ.

Toţi oamenii vor lucra la unison ca aceste milioane de celule, iar lumea întreagă va trăi în armonie.

De la sistemul digestiv totul este trimis în sistemul respirator. Şi, din acesta, totul este trimis în creier, apoi în tot corpul.

În viitor aceste trei sisteme vor servi ca model pentru legile sociale.

Orice treabă pe care o faceţi trebuie să fie în relaţie cu lumea fizică, lumea spiritului şi lumea divină. O muncă, oricare, nu trebuie să fie pur fizică, ci în acelaşi timp spirituală şi divină.

ÎMPREUNĂ-LUCRĂTORI CU DUMNEZEU

La început mama îl slujeşte pe copil şi, după ce el s-a făcut mare, trebuie să-şi ajute mama. Când un om vrea să-şi are ogorul, aşteaptă ca ogorul să vină la el? Nu, omul se duce la ogor. Când un om vrea să ia apă de la izvor, aşteaptă să vină izvorul la el? Nu, el se duce la izvor.

Nu trebuie deci să aşteptăm ca Dumnezeu să facă totul, trebuie să lucrăm şi noi.

Pentru om, singurul mod de a trăi este să-l slujească pe Dumnezeu. Vrem să-l slujim pe Dumnezeu, pentru că toţi am primit de la el. Am avut, de secole, încrederea lui. Ne-a dăruit toate binefacerile sale. Dar, dacă nu vrem să-l

slujim, unde e nobleţea noastră?

Când zic că trebuie să îndeplinim voia Domnului, înţeleg că ni s-a încredinţat postul de casieri ai băncii divine ca să-i slujim pe ceilalţi. Pentru că tot ce avem este de la Dumnezeu.

Am venit aici, pe pământ, ca să vedem ce a făcut Dumnezeu, ca să intrăm în contact cu el şi să facem ceva pentru el. Un verset din Evanghelie spune: „Suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu” (*Corinteni 3, 9* (*n.tr.*). Lucrând pentru Dumnezeu, luaţi parte la munca lui. Atunci se realizează tot ce doreşte sufletul omenesc. Dar să nu doriţi să realizaţi totul dintr-odată, să nu doriţi ca toate florile să se deschidă în acelaşi timp.

Slujirea lui Dumnezeu – marea cauză primordială – este sensul vieţii. Este sarcina voastră, este lucrul cel mai mare! Cel care îl slujeşte pe Dumnezeu trebuie să fie cel mai bun, cel mai învăţat, cel mai puternic.

El va fi supus la încercări ca să se vadă dacă e pregătit să slujească.

Omul trebuie să fie interesat de tot ce e viu, de toate manifestările divinului.

În slujirea lui Dumnezeu constă demnitatea fiinţei omeneşti. Dumnezeu dăruieşte puteri şi cunoştinţe celor care îl iubesc şi sunt gata să facă totul pentru El. Câte persoane sunt gata să urce pe rug pentru învăţătura Lui?

Slujirea lui Dumnezeu nu se face prin constrângerea legii, cu forţa, ci de bunăvoie, dezinteresat. Trebuie să-L slujesc pe Dumnezeu nu pentru salariu, nici ca să primesc elogii.

Când Dumnezeu vă încredinţează o lucrare, renunţaţi la orice plăcere. După ce veţi termina, vă veţi odihni. Cuvintele lui Hristos „a renunţa la tine însuţi” înseamnă că trebuie să păstraţi în conştiinţă o singură imagine, a lui Dumnezeu.

Atâta timp cât vă căutaţi propria slavă în lume, veţi avea cultura de acum.

Cel care îşi caută propria slavă va fi sclavul

condiţiilor. Cel care caută slava lui Dumnezeu va fi liber.

*

Ce îi oferă bucurie izvorului? Faptul că toţi cei care vin la el pot să-şi potolească setea. Nu-l interesează dacă îi aduci sau nu elogii. Se bucură când îi bei apa.

Fiinţa omenească promisese să realizeze ideile divine, să îndeplinească voia divină când a ajuns pe pământ. Când îşi va ţine promisiunea, va deveni izvor cu apă cristalină. Va deveni o floare cu petalele deschise şi un copac încărcat de fructe bune şi coapte.

Cum se va manifesta slujirea? Ceea ce faci fă pentru Dumnezeu.

În asta constă slujirea lui Dumnezeu. Cel care slujeşte, cel care se sacrifică, este primul care are de câştigat.

A ne manifesta iubirea înseamnă a-l sluji pe Dumnezeu.

CUPRINS